

Frankelandgroep

nieuws

editie 4 - 2020

De jaren '50 herleven
De brasserieën mogen weer open
Olympisch vuur in Harg-Spaland

Colofon

Jaargang 12, nummer 4 - 2020

Oplage 4.000 stuks

Hoofdredacteur Wendy van Dongen

Redactiesecretaresse Diana Snoek

Frankelandgroep Nieuws is een uitgave voor bewoners en cliënten van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis, Schiewaegh, Vaartland en Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep (TOF)

Redactiemedewerkers

Janneke Warmolts, Carien Kemink, Marlies Engel, Monique de Jager, Elly Kramer, Erika van Driessen Hoogland, Rob Besseling en Therese van Warmerdam

Met dank aan allen die aan deze editie hebben meegewerkt

Vormgeving

DTPat - Patrick Mostert

Atlantis Creative

Frankelandgroep Nieuws verschijnt zes keer per jaar
Het volgende nummer verschijnt op 15 oktober.

Redactieadres

Frankelandgroep Nieuws
Sint Liduinastraat 10, 3117 CS Schiedam
Telefoonnummer: 010 - 426 49 25

U kunt uw inzending in een envelop, gericht aan Redactie Frankelandgroep Nieuws, inleveren bij de receptie van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis, Schiewaegh of Vaartland; ook kunt u uw inzending per e-mail richten aan: fgn.redactie@frankelandgroep.nl

Kopij voor de volgende editie kan worden ingeleverd bij het secretariaat van Frankeland, t.a.v. Diana Snoek.

Dit kan vanaf nu al, maar de uiterlijke inleverdatum is **maandag 7 september**, wat strikt wordt gehanteerd.

Kopij die na deze datum wordt ingeleverd, kan niet meer worden geplaatst

De redactie behoudt zich het recht voor inzendingen te weigeren of in te korten

De Serre is weer open!

32

De Schiedamse Vrijheidsrok

38

Stakeholder aan het woord

56

In deze editie

Voorwoord	4
Dikke duim voor de mantelzorgers	6
We zijn Beste Werkgever 2019-2020 van Nederland	9
Tips voor fysieke en mentale gezondheid	10
Versoepeling bezoeksregels in Schiewaegh	12
Buitenovertredingen Shantykoor Vlaardingen	13
Rebus	13
Lapjesvlag in Jacobs Gasthuis	14
Maak uw eigen Memoryspel	16
De D-Tap: een duurzame én lokale drinkfles	18
Muziek in coronatijd	20
Eten en drinken bij de Frankelandgroep	22
Jaren '50 herleven bij Harg-Spaland	25
Natuur-rijk Schiedam	26
Om even bij stil te staan ...	28
De onbekende 'haker' van Vaartland	31
Vorbereidingen voor het eerste bezoek na 8 weken	33
Vrijwillig, vrij gezellig!	33
Op de koffie bij ...	34
Voor zevende jaar op rij in top 3 laagste ziekteverzuim	41
Begeleiding van activiteiten in coronatijd	42
Nieuwe klanken vanuit 'Studio Gasthuis'	44
Corona-creaclub op afdeling LP2/3	46
Omroep MAX bij modeshow in Liduinahof	48
We blijven lachen	50
Zomerkleurplaat	51
Eerste diners in Brasserie van Jacobs Gasthuis	52
Column TOF	54
Terug naar de jaren '50 bij Jacobs Gasthuis	55
ZorgkaartNederland in beeld	59
Agenda Alzheimer Café en Parkinson Café	60
Kort verhaal	62
Woordzoeker	65
Olympisch vuur in Harg-Spaland	66
BOM roodborstje	68
Hulp voor onze helden achter het stuur	69
De werkdag van ...	70
Eerste diners in Brasserie Harg-Spaland	74
Stadsarchief Schiedam	76
Podcast: LHBTI aan de Schie	80
Agenda Roze Salon	81
Klachtenfunctionaris/vertrouwenspersoon	81
Prijspuzzels	82

Voorwoord

Tijd voor zonnestraaltjes?!

Door Pepita Breugem

Op het moment dat ik dit schrijf – en dat is 12 juli – is de Frankelandgroep coronavrij, zijn activiteiten en bezoek weer in ruime mate mogelijk, zijn of gaan onze voorzieningen (zoals zwembad, fitness en brasserieën) weer open en zijn we dus weer op weg naar ‘zo gewoon mogelijk’.

Echt heerlijk na die ronduit vervelende periode vanaf maart jl.!

Mijn wens?

Dat het nog steeds zo is als deze editie van Frankelandgroep Nieuws verschijnt én dat het zo blijft!

We zijn allemaal wel toe aan ‘zo gewoon mogelijk’ en vrolijkheid.

Vandaag was ik in Scheveningen. Zon, zee, joggers, zwemmers, fietsers, beachvolleyballers, iedereen in zomerkleding en lachende gezichten ... als je al niet vrolijk bent, word je het vanzelf.

Binnen de Frankelandgroep hebben we ook in de coronaperiode niet stil gezeten.

Terwijl onze medewerkers er alles aan gedaan hebben om het ook in coronatijd zo goed en gezellig mogelijk te maken voor onze bewoners en cliënten, gingen ‘achter de schermen’ onze grotere bouwtrajecten door.

In Harg-Spaland is de verbouwing van het voormalige keukengebied op de begane grond opgeleverd en in Frankeland is in de afgelopen maanden de

binnentuin (waar eerst midgetgolfbanen waren) omgetoverd tot een dementievriendelijke tuin, waar iedereen hopelijk veel plezier aan gaat beleven. Daarnaast zijn onze dagbestedingsruimten in Havenbogen opgeknapt en nieuw ingericht en is de verbouwing van het tegenover de hoofdingang van Frankeland gelegen pand Schoonenberg gestart. En tot slot zijn we ook een heel eind verder gekomen met het ontwerp voor HavenVeste, onze nieuwbouw aan de Nieuwe Haven.

Tussendoor hoorden we ook nog eens dat we voor het tweede jaar op rij Beste Werkgever van Nederland zijn geworden! Dus naast het vele coronaverdriet was er de afgelopen periode gelukkig ook beter nieuws.

En nu? De zomerperiode breekt aan!

Ik hoop dat de zomer iedereen - letterlijk en figuurlijk - zonnestrallen brengt en de daarbij behorende blijheid.

Ik wens iedereen in ieder geval goede maanden en ... heel veel kleine en grote glimlachjes.

Overigens ... hoe snel regen en zonneschijn elkaar kunnen afwisselen bewijzen de bij dit voorwoord behorende foto's van mijn afgelopen weekend wel.

Dikke duim voor de mantelzorgers

Door Carien Kemink Foto's Willy van Bree

Maak kennis met ...

Willy van Bree, samen met zus Tiny, broer Arend en kleindochter Claartje, mantelzorgers van mevrouw Annie Kreeft-Bosveld, die in Vaartland woont, op de vierde etage, 93 jaar jong. Een hele intensieve mantelzorg. Zelf met veel liefde grootgebracht, doen ze nu het nodig is, met veel liefde iets terug. Iedere dag wordt er een schoon setje kleding en ondergoed klaargelegd en Willy heeft meerdere malen per dag contact met haar moeder. Ongeveer vier keer in de week eet mevrouw Kreeft bij Willy en schoonzoon Leen. Ze wordt naar de kapper gebracht, kortom, er is naast wonen binnen Vaartland ook nog een behoorlijk druk leven voor haar buiten Vaartland. Want wat is er lekkerder dan een wijntje en een bitterballetje bij je dochter in de tuin?

*“Maak je niet druk, ik zit hier hartstikke goed.”
En daar kan Willy het alleen maar mee eens zijn.*

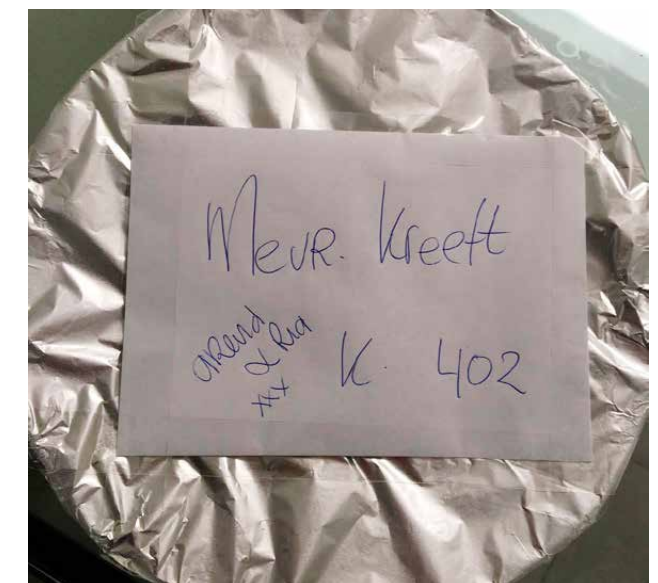
De lockdown

Maar dan komt de lockdown, zomaar ineens verandert er heel veel. Vanaf 20 maart gaan de deuren dicht en is fysiek contact niet meer mogelijk. Willy is even in paniek, maar wie weet, met een paar weekjes, een maand misschien, wordt alles weer normaal. Het worden drie maanden, drie hele lange maanden. Wanneer haar moeder de paniek in haar stem hoort, troost ze Willy: “Maak je niet druk, ik zit hier hartstikke goed.” En daar kan Willy het alleen maar mee eens zijn. Ze is vol lof over de liefdevolle verzorging, die niet alleen haar moeder maar iedere bewoner krijgt, iedereen is even aardig en vriendelijk.

De 'Oma Annie Kookclub'

De uitstekende maaltijden worden op de kamer uitgeserveerd. Vaak zoveel dat mevrouw Kreeft het niet op krijgt. En wanneer je de oorlog hebt meegeemaakt, is weggooien van eten geen optie.

Zo ontstaat de 'Oma Annie Kookclub'. Thuis worden muizenprakjes klaargemaakt, die worden warm aangeleverd bij Vaartland, een student in de hal brengt het meteen naar boven, en mevrouw heeft haar warme prakje, meestal een soort stampotje. Erg lekker vindt ze het allemaal, zeker van schoondochter Ria Kreeft, maar het hoogtepunt is toch wel de pannenkoek, die kleinzoon Jaap iedere week bakt voor haar.

Bij Beau aan tafel

Kleindochter Claartje heeft een vriendin die bij de redactie werkt van Jinek/Beau en zo wordt Willy uitgenodigd in het praatprogramma Beau, waar ze begint met een groot compliment aan het verzorgingshuis, waar haar moeder woont: Vaartland Vlaardingen. Verder is ze vol lof over alle activiteiten, die er op touw gezet worden.

Contact door voorlezen

Ze krijgt twee keer Facetime aangeboden met haar moeder, maar dat verloopt moeizaam. Ook wordt er nog even geprobeerd via een glazen afscheiding contact te maken, maar ook dit vinden ze geen succes. Er zijn meerdere gesprekken bezig in een ruimte, moeder ziet hen niet en ze moeten steeds harder praten om elkaar te verstaan.

Heel waardevol zijn daarentegen de vele telefoongesprekken die ze met haar moeder voert. Tijdens deze gesprekken gaat Willy op een bepaald moment voorlezen uit de poëziealbums van vroeger. Heel veel herkenbare versjes en rijmpjes van mensen, die inmiddels ook al erg oud zijn, of overleden. Wanneer haar moeder begint te praten over de oorlog, schaft Willy een nieuw boek aan: 'Aan de Maliebaan' (van Ad van der Liempt), waar moeder als meisje van dertien in de buurt woonde. De Maliebaan, tijdens de Duitse bezetting ongetwijfeld de spannendste straat van Nederland. Er waren veel Duitse instanties gevestigd, waaronder het hoofdkwartier van de NSB. Maar er zaten ook heel veel onderduikers bij diverse gezinnen, onder andere bij de jonge Annie in huis. Veel verzet onder de ogen van ..., maar gelukkig nooit ontdekt. Mevrouw Kreeft geniet erg van dat voorlezen, haar ogen zijn erg slecht, dus gaat Willy verder in 'Het dagboek van Anne Frank'. Zo gaan de dagen voorbij en is er eigenlijk geen seconde tijd om je te vervelen, althans voor mevrouw Kreeft, druk als ze het heeft met de vele telefoontjes van de vele mantelzorgers. Wat Willy betreft, die snakt naar versoepeling.

Versoepeling

Die komt er, eindelijk, na drie lange maanden. De deuren gaan weer open, nog niet wagenwijd, maar op een kier. Genoeg voor Willy om haar moeder weer in levende lijve te zien, zonder knuffelen nog weliswaar, maar dat begrijpt mevrouw Kreeft.

Het is een emotioneel moment. Mevrouw Kreeft ziet er tiptop uit. Ze heeft ogenschijnlijk niets te lijden gehad van de langdurige scheiding van haar familie. Ze geniet enorm van het bezoek, de wandeling buiten en vooral het samenzijn.

Groot compliment

Willy heeft veel bewondering en lovende woorden voor de verzorging binnen Vaartland. Wat fijn om te horen. Maar laten we niet uitvlakken, dat de goede conditie van mevrouw Kreeft mede te danken is aan de liefdevolle familie om haar heen; Willy, Tiny, Arend en Claartje en de andere (aangetrouwde) kinderen en kleinkinderen. Met zijn allen hebben ze een zware tijd voor hun moeder makkelijker gemaakt. En hoe gaat het verder? Waar staan we over een paar maanden? Niemand weet het. Iedereen hoopt dat we snel terug kunnen naar het 'normale' leven. Maar één ding is zeker: wat er ook gebeurt, mevrouw Kreeft zit veilig in haar appartementje in Vaartland en dat is toch een hele zorg minder.

We zijn Beste Werkgever 2019-2020 van Nederland

Al voelt het in deze tijd minder feestelijk dan anders, we zijn er niet minder trots op: begin juni kregen we van onderzoeksbureau Effectory en Intermediair te horen dat we ons voor het tweede jaar op rij Beste Werkgever van Nederland mogen noemen. Beoordeeld door niemand minder dan onze eigen HARTwerkers!

Onze medewerkers vulden in mei vorig jaar massaal het Beste Werkgeversonderzoek in, waarna we in juni 2019 al verblijd werden met de resultaten hiervan: onze 'Beste Werkgeversscore 2019-2020' kwam uit op 8,84 tegenover een landelijk gemiddelde van 7,5. In maart van dit jaar kregen we te horen dat we ons met deze score voor de vierde keer op rij Beste Werkgever in de sector Verpleging, Verzorging en Thuiszorg (VVT) mogen noemen.

Inmiddels zijn de Beste Werkgevers van Nederland in de categorie 'meer dan 1.000 medewerkers' en 'minder dan 1.000 medewerkers' bekendgemaakt. Helaas niet zoals aangekondigd tijdens een feestelijk evenement, maar 'gewoon' via de post.

Het Beste Werkgevers Keurmerk

Het Beste Werkgeversonderzoek geeft een objectief oordeel over werkgeverschap in Nederland. Dit jaar beoordeelden meer dan 500.000 medewerkers hun werkgever. De best scorende organisaties zijn beloond met het 'Beste Werkgevers Keurmerk': Nederlands grootste, onafhankelijke keurmerk voor goed werkgeverschap. Dit eerlijke én gratis keurmerk is alleen te behalen, door wat eigen medewerkers over hun organisatie als werkgever zeggen.

In beweging tijdens corona

Door de fysiotherapeuten van de Frankelandgroep

Door het coronavirus bent u waarschijnlijk nog steeds meer aan huis gebonden dan normaal. Het blijft daarom voor uw gezondheid belangrijk om in beweging te blijven! Bewegen heeft invloed op uw spierkracht, conditie, balans, stoelgang, beweeglijkheid van uw gewrichten, botontkalking, gewicht, bloeddruk, hart en vaten, de hersenen en uw humeur.

Net als in de vorige editie geven wij u graag tips om – ook in tijden van corona – fysiek én mentaal gezond te blijven!

Mentaal gezond blijven

De coronacrisis is een ingrijpende periode en kan op verschillende gebieden stress opleveren. Wij geven u graag een aantal adviezen om ook mentaal fit te blijven.

Structuur

Sta zoveel mogelijk op vaste tijden op, ga op vaste tijden naar bed en eet op vaste tijden. Plan ook ontspanning in.

Sociaal contact

Blijf in contact met anderen en bespreek wat u bezighoudt.

Ontspanning

Zorg dat u een paar keer per dag dingen doet waar u plezier uit haalt. Bijvoorbeeld muziek luisteren of een spelletje spelen.

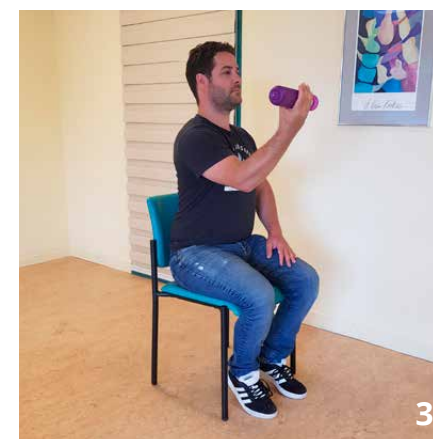
Beweeg!

Zorg voor voldoende lichaamsbeweging.

Gedachten en emoties

Angst en verdriet zijn normale reacties in deze periode. Blijf hierover met anderen in gesprek. Bedenk zaken waar u wél invloed op heeft.

Komt u graag in contact met onze fysiotherapeuten of psychologen? Zij zijn op kantooruren bereikbaar via telefoonnummer 010 - 753 43 45.

Oefeningen voor thuis

Ons advies blijft om dagelijks een stukje te lopen, waarbij u altijd anderhalve meter afstand houdt. Begin bij de eerste keer oefenen rustig:

- Doe de oefening de eerste keer vijf keer en neem pauze
- Als het goed gaat, doet u de oefeningen de volgende keer tien keer achter elkaar
- Bouw de oefeningen op naar drie series van 20 keer, met tussendoor een minuut rust.

Als een oefening onprettig voelt, stop dan met de oefening en ga door met een andere oefening. Om de oefeningen te verzwaren, kunt u een gewicht in de handen nemen, bijvoorbeeld een blik bonen of een waterflesje.

1. Ga achter een stoel staan

De stoel kan als steun dienen. Stap zijwaarts uit met één been en beweeg het been terug. Herhaal de beweging met uw andere been.

Aantal: beide benen 3 x 20 keer, met tussendoor een minuut rust (let op: bouw eerst op!)

2. Ga achter een stoel staan.

De stoel kan als steun dienen. Beweeg uw been naar achter. Zorg hierbij dat uw rug recht blijft en niet naar voren beweegt. Beweeg uw been terug en herhaal de beweging met uw andere been.

Aantal: beide benen 3 x 20 keer, met tussendoor een minuut rust (let op: bouw eerst op!)

3. Ga op een stoel zitten met uw rug los van de leuning.

Beweeg uw arm naar voren tot een hoek van 90 graden of tot waar uw schouder het toelaat. Buig en strek uw elleboog, terwijl uw bovenarm stil blijft. Herhaal de beweging met uw andere arm of oefen de armen tegelijk.

Aantal: beide armen 3 x 20 keer, met tussendoor een minuut rust (let op: bouw eerst op!)

4. Ga op een stoel zitten met uw rug los van de leuning en met uw armen gekruist voor uw borst.

Draai uw hoofd rustig zo ver mogelijk naar links en vervolgens zo ver mogelijk naar rechts. Let op dat uw rug niet meedraait.

Aantal: 3 x 20 keer, met tussendoor een minuut rust (let op: bouw eerst op!)

Versoepeling bezoekregels in Schiewaegh

Door Kim Schaap en Rob Besseling

Wat keken bewoners, familie en medewerkers er reikhalzend naar uit: de versoepeling van de bezoekregeling na maanden waarin het niet mogelijk was om bezoek te ontvangen. Omdat Schiewaegh als laatste locatie binnen de Frankelandgroep coronavrij was, werd het geduld bij ons extra op de proef gesteld.

Serre

We zijn begonnen in de Serre waar bewoners hun familielid of vriend op afspraak konden ontmoeten. Wel stond er nog een plexiglas scherm tussen de bezoeker en bewoner, maar ondanks dat was iedereen zichtbaar blij dat zij weer contact hadden, dat zij elkaar weer konden zien en met elkaar konden praten. Voor de veiligheid van ons allen was er steeds een medewerker in de buurt, die instructies gaf bij de handhygiëne en het gebruik van het mondkapje.

Verandering van de omgeving

Voor bewoners was dit ook de eerste keer dat zij de afdeling weer konden verlaten. Dit zorgde voor een prettige verandering van hun omgeving. Beneden, in de Serre, als zij hun bezoekers zagen, riep dit bij vrijwel iedereen veel emoties op. Blijdschap en verdriet waren af te lezen van de gezichten.

Bezoek in de appartementen

Half juni konden we de volgende stap zetten: bewoners mochten weer bezoek ontvangen op hun appartement. Eerst mochten zij op vaste bezoekdagen (per afdeling) maximaal vier

verschillende bezoekers ontvangen. Begin juli is ook deze regeling weer versoepeld, uiteraard steeds rekening houdend met alle hygiëne- en veiligheidsmaatregelen. Getrainde vrijwilligers begeleiden de bezoekers en bewoners daarin en waar nodig krijgen de vrijwilligers ondersteuning van bezoekcoördinatoren.

Bewoners kijken altijd enorm uit naar het bezoek. Zonder plexiglas ertussen en in hun eigen appartement is de ontmoeting veel prettiger. Zij kunnen ook samen met hun bezoek naar buiten, wat zij heel fijn vinden.

Reacties

Familieleden op afdeling Saffier reageerden als volgt: "Het was zo fijn om weer even de tijd samen te hebben. We hebben gezellig in het appartement thee gedronken en ouderwets bijgekletst. Het mondkapje is even wennen, maar ik vond het zo fijn om haar weer te zien. Zondag kom ik weer, dan gaan we buiten een wandeling maken."

En een bewoner: "Ben zo blij dat ik weer buiten een rondje kan maken, het was heerlijk zo samen."

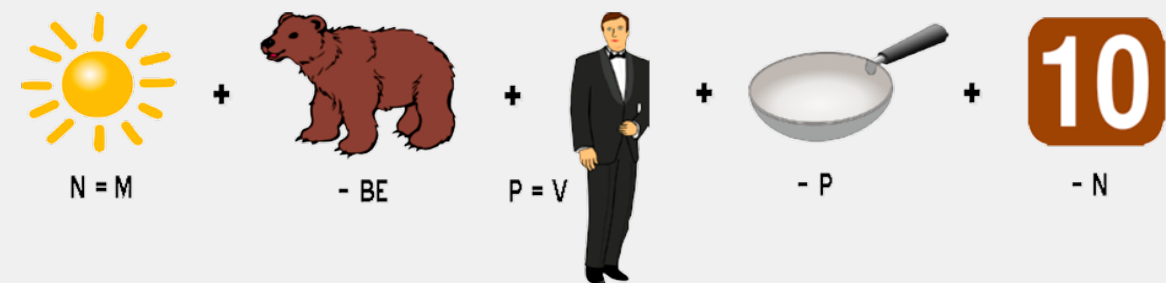
Buitenoptreden Shantykoor Vlaardingen

Door Kim Schaap en Rob Besseling

Op een zeer zonnige vrijdagmiddag gaf Shantykoor Vlaardingen een buitenoptreden op het terras voor de bewoners van Schiewaegh. Ondanks de warmte, het was die middag zeker 30 graden, hebben bewoners genoten van de muziek. Dit is een van de favoriete koren van de bewoners!

Om aan de anderhalve meter afstand te voldoen, kwam het koor slechts met een klein groepje, maar ze plaatsten een banner van vijf meter met daarop afgebeeld het complete koor; op deze manier was iedereen er toch een beetje bij. Een mooie oplossing, want voorlopig kunnen we koren nog niet in volledige grootte ontvangen.

Rebus

Lapjesvlag in Jacobs Gasthuis

Door Kristy Westerdijk - de Gier

Gesloten deuren, niet meer samen eten of koffie drinken, geen gezamenlijke activiteiten en iedereen – op wat bezoeken aan de tuin na – op zijn eigen kamer. Iedereen heeft de afgelopen maanden op een andere manier beleefd. Voor de een duurden de dagen heel lang, voor de ander vlogen de dagen voorbij. Maar ondanks de afstand die we – nog steeds – van elkaar moeten bewaren, blijven we altijd met elkaar verbonden. Dat is iets waar we trots op mogen zijn!

Dit met elkaar verbonden zijn in een tijd van afstand, hebben we symbolisch geprobeerd uit te beelden met onze lapjesvlag: elke bewoner heeft zijn of haar eigen lapje gemaakt, met zijn of haar eigen verhaal. Maar alle lapjes samen vormen één geheel, één verhaal, één Jacobs Gasthuis.

Samen staan we sterk!

Maak uw eigen Memoryspel

Een ouderwets spelletje Memory spelen: altijd leuk!

Knip de kaartjes uit en u bent klaar om te spelen.

Spelregels

Voor velen zullen de spelregels van Memory duidelijk zijn, maar voor de zekerheid zetten we ze voor u op een rij:

- Leg alle kaartjes omgekeerd op de tafel.
- De jongste speler begint en we spelen volgens de wijzers van de klok.
- Elke speler mag twee kaartjes omdraaien.
- Zijn het kaartjes met dezelfde afbeelding, dan mag de speler die bij zich houden en nog een beurt spelen. Zijn de kaartjes niet gelijk, dan draait u de kaartjes terug met de afbeelding naar de tafel. De volgende speler mag proberen.
- De speler met de meeste kaartjes op het einde van het spel is de winnaar.

De D-Tap:

een duurzame én lokale drinkfles

Begin juli mochten wij onze HARTwerkers verblijden met de Schiedamse D-Bottle (D-Tap): een duurzame waterfles van het Schiedamse initiatief 'Refill'. De waterfles heeft een opdruk van de Schiedamse kunstenaar Jacques Tange en kan op diverse locaties in Schiedam gevuld worden met Schiedams kraanwater.

Waarom de D-Bottle?

De D-Bottle is op Curaçao in het leven geroepen door de Schiedamse vriendinnen Lara Melkert en Yvette Kloos. De reden: de vele plastic flessen op de stranden en in de zee! Elke minuut worden er wereldwijd meer dan een miljoen plastic flessen gekocht en bijna 80% hiervan komt terecht op onze stortplaatsen en in oceanen. In dit tempo zal de hoeveelheid plastic voor eenmalig gebruik in onze oceanen in 2050 meer wegen dan onze populatie vissen. Hier moet toch iets aan te doen zijn, aldus de Schiedamse dames ... Zo gezegd, zo gedaan!

Inmiddels verkopen Lara en Yvette diverse ontwerpen van de roestvrijstalen, hervulbare flessen. In juni lanceerden zij onder de noemer 'Water Refill programma Schiedam' de Schiedamse versie hiervan: de Schiedam Blue Bottle. Met hierop een door Jacques Tange ontworpen afbeelding van een jongens- en een meisjesfiguur in 'Schiedam Blue'. De eerste 350 bestelde flessen zijn door de kunstenaar zelf gesigneerd. Op woensdag 17 juni

ging het Water Refill programma van start bij wijnhandel Oranje in Schiedam. De eerste fles Schiedam Blue Bottle werd uitgereikt aan een vertegenwoordiging van burgemeester en wethouders.

Mogen wij 'even' 1400 flessen?

Om dit duurzame en lokale initiatief een stevige impuls te geven, bestelden wij als Frankelandgroep 1400 flessen om als kadootje uit te delen aan onze HARTwerkers. Als dank voor het éxtra harde werken in coronatijd. De flessen zijn inmiddels geleverd en er wordt enthousiast gebruik van gemaakt!

Watertappunten

Wilt u ook een mooie, duurzame écht Schiedamse drinkfles? De D-Taps zijn te bestellen op de website www.d-bottle.com. Bij verschillende locaties in Schiedam kunt u terecht met uw 'D-TAP'-fles voor het gratis tappen van water. Zo ook bij onze locaties in Schiedam! Op de website van D-Bottle staat een overzicht van alle overige aangesloten watertap locaties.

Muziek in coronatijd

Door Monique Schenk-Kuijper, muziektherapeut

U kent vast allemaal het moment dat u gedachteloos aan het meezingen bent met iets wat u op de radio hoort. Of dat u door muziek even teruggaat naar de tijd van toen. Misschien doet u zelfs even een klein dansje! Muziek kan een troost zijn, het kan ons even afstand laten nemen van onze zorgen en het kan ons blij maken. Wist u dat muziek zelfs stofjes in onze hersenen vrijmaakt, die ons een gelukkig gevoel kunnen geven?

Dat muziek iets toevoegt aan ons bestaan, daar zijn we het eigenlijk allemaal wel over eens. Juist ook in deze tijd van afstand van elkaar en onze geliefden. Om u (extra) te kunnen laten genieten van muziek, heb ik een aantal tips voor u op een rij gezet:

1. Soms is het moeilijk om op nummers te komen. Zoek een muziek top 100 (of meer) uit: misschien komt u ineens dat nummer van toen tegen en brengt u dit weer op andere ideeën.
2. Heeft u Spotify? Spotify is een digitale muziekdienst, waarmee u – via uw computer, tablet of mobiele telefoon – gratis (mét reclame) of tegen betaling (zónder reclame) toegang heeft tot miljoenen muzieknummers in bijna elk muziekgenre. Houdt u bijvoorbeeld van Nederlandstalige muziek, dan zoekt u in Spotify op 'Nederlandstalig' en krijgt u een lijst met Nederlandstalige nummers te zien. Zoekt u op 'Piratenmuziek', dan krijgt u een lijst met nummers in dit genre.
3. Wist u dat Alzheimer Nederland op Spotify muziklijsten heeft vanaf de jaren '30 tot en met de jaren '80 ('Muziek van toen')? Daar zit altijd wel iets voor u bij!
4. Weet u nog welke muziek u in huis heeft of had? Maak een lijst van uw muziekbibliotheek en draai uw favoriete muziek nog een keer.
5. Bedenk welke muziek u graag in de avond hoort of juist in de ochtend bij het wakker worden. Leg uw favoriete ochtendmuziek alvast klaar voor de volgende ochtend of maak een ochtend- of avondmuziklijst op uw computer of tablet.
6. Zet bij het luisteren van muziek een koptelefoon op. Zo kunt u zich even helemaal afsluiten van de buitenwereld en op uw gemak uw favoriete muziek beluisteren.
7. Wist u dat een wals ons in beweging kan zetten? Heerlijk meedeinen op de maat van de muziek? Of wat dacht u van een mars, ritmisch stappen op de maat van de muziek. Zittend of staand achter uw tafel, stoel of bureau, maakt u de spieren weer even los.
8. Aan welke muziek heeft u mooie herinneringen? Beginnend vanaf uw jeugd tot nu? Schrijf deze herinneringen eens op en zoek de juiste muziek erbij.

Ik wens u heel veel luisterplezier!

Weet u nog welke muziek u in huis heeft of had?

Eten en drinken bij de Frankelandgroep

Bij alle locaties van de Frankelandgroep kunt u genieten van het 'High Five-diner', een exclusief viergangendiner.

High Five-diner

Om de twee maanden bieden wij u bij al onze locaties een heerlijk menu van hoge kwaliteit aan. Iedereen is welkom. U dient zich wel van tevoren bij de horeca/keuken van de locatie aan te melden. Tijdens deze culinaire avonden serveren wij u, onder begeleiding van livemuziek, een smakelijk viergangendiner met een kopje koffie of thee toe. Overige dranken zijn niet bij de prijs inbegrepen.

Hiernaast vindt u een overzicht van de data van de culinaire avonden per locatie. De inloop is vanaf 16.45 uur.

De kosten per persoon voor een High Five-diner bedragen:

- bewoners en broodmaaltijd/warme-maaltijdabonnementhouders: € 14,05
- huurders en overige prijsgereduceerden: € 19,65
- overige bezoekers: € 25,30

Locatie	Data
Frankeland	vrijdag 9 oktober vrijdag 11 december
Harg-Spaland	vrijdag 23 oktober vrijdag 11 december
Jacobs Gasthuis	zaterdag 10 oktober zaterdag 12 december
Schiewaegh	zaterdag 10 oktober zaterdag 13 december
Vaartland	dinsdag 13 oktober dinsdag 22 december

High Five-menu oktober

Amuse

Frisse salade met gerookte kip en walnoten

Voorgerecht

Courgettesoep met room

Hoofdgerecht

Zalm met een amandelkorst en een wittewijnsaus
Geglanceerde Parisiennewortels
Pommes duchesse

Dessert

Gegrilde perzik met ijs

Smulmiddagen

Bij alle locaties van de Frankelgroep organiseren wij ‘Smulmiddagen’, een heerlijk tussendoortje in de middag.

De data van deze Smulmiddagen worden op alle locaties ruim van tevoren via posters aangekondigd.

De kosten per persoon voor een Smulmiddag bedragen:

- bewoners en broodmaaltijd/warme maaltijdabonnementhouders: gratis
- huurders en overige prijsgereduceerden: € 3,65
- overige bezoekers: € 6,25

Hopelijk mogen de locaties u binnenkort verwelkomen!

Maand	Wat valt er te smullen?
augustus	tropische middag
september	mosselen
oktober	bittergarnituur met warme en koude hapjes
november	Schwarzwalderkirschtorte met warme amarena kersen

Jaren '50 herleven bij Harg-Spaland

Op vrijdag 8 mei gingen we terug in de tijd bij Harg-Spaland. Om precies te zijn naar de jaren van de Rock-'n-roll! Op straat bij de hoofdingang werd lekker gedanst op muziek uit de jaren '50, zoals altijd enthousiast verzorgd door onze huis-DJ Sjaak.

Om het geheel helemaal af te maken, stonden en reden er heuse oldtimers uit de jaren '50 in en door de straat! Herkent u ze nog?

De dames van de activiteitenbegeleiding waren voor de gelegenheid helemaal in stijl gekleed. Op de gangen van de afdelingen hingen quizvragen met foto's van bekende artiesten en auto's uit die jaren. In de huiskamers werd popcorn uitgedeeld.

Natuur-rijk Schiedam

De honingbij

Tekst en foto's door Ad Bakker

Vanaf dat de temperatuur weer boven de 10 graden komt en er weer bloemen zijn, dus sinds pak hem beet half maart, zijn de dames weer actief met het verzamelen van stuifmeel en nectar. Dat is eerder dan u wellicht dacht, maar bijen zijn dus al vroeg in het jaar actief. Is het kouder dan 10 graden, dan blijven ze gewoon in de bijenkorf of bijenkast van de imkers.

Ik schrijf 'de dames', want alleen de vrouwtjes vliegen uit om de nectar en het stuifmeel te verzamelen. De mannetjes, ook wel darren genoemd, komen allemaal uit onbevuchte eitjes. Nadat de koningin het onbevuchte eitje heeft gelegd, duurt het nog 24 dagen, voordat er een dar uit de cel kruipt. Darren hebben korte tongetjes en hebben

ook geen stuifmeelkorfjes aan hun achterpoten en zijn daarom dus ongeschikt om nectar of stuifmeel te verzamelen. Hun enige taak in het leven is paren met de koningin. Ze leven dan ook maar zo'n drie maanden. Op de foto hierboven is zo'n stuifmeelkorfje op de achterpoot goed te zien.

Als de winter komt, worden de darren weggejaagd. Dit doen de vrouwtjesbijen om de honing te beschermen, want die dient dan als voedsel voor de overige bijen. De overige bijen leven het hele jaar bij elkaar.

Een bijenvolk omvat naast een koningin en (gedurende een deel van het jaar) een aantal darren, ook vrouwtjes die werksters genoemd worden. Zij verzorgen het broedsel. En dat is heel hard werken, want de koningin legt per dag ongeveer 2000 eitjes. Deze worden goed verzorgd en als de eitjes uitkomen, moet het broedsel ook nog gevoerd worden.

In de zomer kan het aantal bijen in de korf oplopen tot soms wel 100.000. Dat is een enorm aantal! De werksters scheiden een bepaald enzym uit, dat de nectar omzet in de bekende honing. De smaak van de honing wordt bepaald door de soort bloemen die de bijen bezoeken en dus de nectar en het stuifmeel die ze gebruiken.

Echt in het wild komen bijna geen bijen meer voor. Maar ik heb het geluk gehad, dat ik een wilde honingraat in de tuin van het Educatieve Natuur Centrum de Boshoeck kon fotograferen. En zoals u kunt zien, is het een schitterend en verbazingwekkend kunstwerk.

Een bij steekt niet zo snel, maar als je in de aanvliegroute loopt van haar korf of kast, is de kans groot dat zij je prikt. Een bij kan maar één keer prikken. De angel zit dan verankerd in de huid met daaraan een bolletje met gif dat nog een tijdje het gif in de huid pompt. Je moet dus zo snel mogelijk de angel uit de huid trekken. Een bij die gestoken heeft, gaat altijd dood, doordat zij haar angel verliest. Ik word liever door een wesp gestoken dan door een bij, omdat bij een wesp normaal gesproken de pijn en het verlamde gevoel in je arm na dertig minuten weer weg is. Van een bijensteek heb je vaak een dag of drie last. Het nadeel van een wesp is weer, dat als hij dat zou willen, hij je meerdere keren kan steken, omdat de angel niet loslaat.

Ten afscheid

Door ds. Wout van Haften

De tijd van komen is vergaan, de tijd van gaan is gekomen.

Vaartland was 12 jaar lang 'mijn' parochie, een periode waarin ik heel veel mensen op heel persoonlijke wijze heb mogen ontmoeten en ook menigmaal tot aan het eind nabij mocht zijn. Een manier van werken en elkaar bijna elke week weer zien, zoals dat in een kerkelijke Gemeente nooit in die mate het geval is.

Er ontstonden heel persoonlijke banden met bewoners van allerlei slag, wel of niet van de kerk, wel of niet van hetzelfde 'houtje'. Ik mocht luisteren naar levensverhalen, hoogten en diepten in het leven van mensen, enerzijds vervuld van dankbaarheid voor wat het leven had gebracht, anderzijds soms met de afwezigheid van ook maar één enkel teken van hoop.

Een oudere generatie waar ik al die jaren tussen mocht staan, mocht meeleven met vreugden en verdriet, die hun deel waren, om menigmaal zomaar spontaan uit te komen bij de troon van God in een al dan niet gezamenlijk uitgesproken gebed om steun, troost, kracht om door te gaan of overgave aan het onvermijdelijke.

Ik proefde vreugde en dankbaarheid om wat hen in Vaartland nog ten deel viel, maar ook uitingen van verdriet en spijt om de stap, die ze nooit hadden moeten zetten. Mensen, deel uitmakend van een sterke generatie, waartussen ik me door hun liefde en belangstelling voor mijn aanwezigheid thuis voelde.

Gedurende die lange reeks van jaren, kan ik me niet herinneren ooit niet met vreugde en verwachting naar Vlaardingen te zijn gereden. "Dat was je geraden ook, dominee", zou iemand kunnen zeggen. Van betekenis daarbij was wel, dat menig Vlaardinger deze haringkop van jongs af aan kende, bij mijn ouders in de winkel kwam of zelfs tegenover ons woonde.

Waar ik aanvankelijk niet welkom was – en dat gebeurde een enkele keer – ging de deur van het hart van zo iemand onverwacht wijd open wanneer ik mij voorstelde. Voor hen bleef ik echter altijd 'die jongen van Van Haften'. Prachtig toch?!

Ik heb veel van u geleerd en het feit, dat tientallen in de loop der jaren hun toekomstige uitvaart met mij bespraken, stemde mij ootmoedig en dankbaar. Al die keren dat we samen met familie, kennissen, vrienden en burens het leven van hen die waren heengegaan herdachten, ervoer ik dat als een groot voorrecht, dat te hebben mogen meemaken.

In dit verband: er staan nog altijd afspraken met bewoners die mij verzochten hen in de donkere uren van de dood en tijdens de uitvaart nabij te willen zijn en daarin te willen voorgaan. Ik zal daar – ook na mijn afscheid van Vaartland – graag aan voldoen.

Nog even dit ...

Toen Jezus afscheid nam van Zijn discipelen bemoedigde Hij hen met de woorden "Ik ga weliswaar heen, maar keer ook weer terug". Hij bood perspectief waar zij in die situatie echter weinig mee konden. De reactie van de discipelen was dan ook "waar gaat U heen; waarom; blijf toch gewoon". Eerder had Hij al gezegd, dat het beter was wanneer Hij heenging, omdat anders de Trooster niet kon komen; "Die", zei Hij, "zal niet bij jullie zijn, maar in jullie harten woning maken, om eeuwig bij je te zijn, je te troosten en te bemoedigen op de momenten, dat je het nodig hebt, of om wijsheid en inzicht te vragen als dat nodig is. En...", vervolgde Hij, "je kent immers de Weg", alsof Hij wilde zeggen "Ik ben er toch voor je".

Door hun ongelovige gesputter ging dat echter aan hen voorbij. "Wij kennen de Weg die u gaat helemaal niet", reageerden ze. Dat stemde Jezus bedroefd toen Hij antwoordde: "Zijn jullie nu zo lang al bij me en ken je de Weg naar de Vader nog niet? Je gelooft toch in God? Geloof (dan) ook in Mij".

Drie jaar lang waren ze er dag in dag uit mee vertrouwd geraakt en toch was de Boodschap van Jezus aan hen voorbij gegaan. Nog altijd lieten ze zich leiden 'door hun eigen geloofsvoorstellingen'.

Komt u dat bekend voor?

Velen van ons kennen de verhalen van Jezus al een heel leven lang, ikzelf ook. En toch zijn er steeds weer van die momenten van ongelof, waarin we ons afvragen waarom dingen ons overkomen en waarom God dingen kennelijk laat gebeuren. De – misschien zelfs enigszins teleurstellende – reactie van Jezus "je gelooft toch in God; waarom geloof je niet ook in Mij", wil ons stil zetten bij de vraag waartoe een crisis in ons leven moet dienen.

De gedane belofte van Jezus, dat de Trooster, de Heilige Geest in Jezus' plaats, ons nabij wil zijn, ons wil leiden en troosten, ja, perspectief biedt voor de toekomst, geldt nog altijd. Zoals ouders menige teleurstelling moesten slikken als het om het gedrag van hun kinderen ging, zo 'slikte Jezus dat ook van Zijn volgelingen'. Hij liet Zich echter niet beroven van Zijn bewogenheid en liefde tot wat Hij schiep. Hij is Dezelfde nu, zingt een lied; bij Hem is geen verandering.

Een boodschap, die ik al die jaren onder u mocht verkondigen, met velen mocht delen en bezingen, een boodschap, die zijn kracht nog niet blijkt te hebben verloren, zodra een mens zich daaraan toevertrouwt.

Velen van u, die dit lezen, hebben nog maar een klein stuk van de weg die we tot nu toe mochten gaan, voor zich. Ons aller houdbaarheidsdatum nadert met elke dag die ons is gegeven.

Tenslotte ...

Naast alle narigheid en ellende die de coronacrisis teweeg heeft gebracht, heeft het ook veel positieve energie losgemaakt in de samenleving, gaandeweg kon er gelukkig weer meer, ook in Vaartland. De contacten met uw geliefden, familie en kennissen, zoals we dat gewend waren en waardoor we ons met elkaar verbonden wisten, maakten plaats voor afstand en elkaar zo ver mogelijk uit de weg gaan. Het nieuwe normaal heet dat, beter aan te duiden als 'afwijkend van het normaal menselijke en dus abnormaal'. De vraag is hoelang we dat kunnen volhouden en in welke mate dit steeds meer als een bedreiging zal worden ervaren, nu de op stapel staande coronawet onze intermenselijke verhoudingen meer zal gaan beheersen.

Rest mij u te danken voor het in mij gestelde vertrouwen en de ruimte die mij gedurende al die jaren werd geboden. Het was een mooie tijd.

Zware tijden, nu een tweetal epidemieën onze wereld onder druk zetten met een derde economische epidemie in het verschiet. Maar ook boeiende tijden, omdat "al de teek'nen onzer dagen, zeggen mij Jezus' Komst genaakt". Hij zei immers "als al deze dingen beginnen te geschieden, heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing is aanstaande". Ik heb geen redenen om aan Zijn woorden te twijfelen, al heb ook ik soms de nodige vragen.

Ik verdwijn nu weliswaar van het Vaartlandtoneel, maar mijn werkzaamheden als voorganger elders mag ik voortzetten. Wellicht zal ik nog weleens een keer op zondagen voorgaan, maar dat is aan mijn opvolger.

Rest mij u, bewoners, leiding en personeel, te danken voor het in mij gestelde vertrouwen en de ruimte die mij gedurende al die jaren werd geboden. Het was een mooie tijd. Het ga u goed en Gods beste Zegen toegewenst.

Mocht u mij nog willen bereiken, onderstaand mijn contactgegevens.

ds. Wout van Haften
Maasdijk 37
2691 PA 's-Gravenzande

Telefoon: 06 41 74 40 00

E-mail: wvhaften@hotmail.com

Beste Wout, namens de redactie van Frankelandgroep Nieuws willen wij jou bedanken voor je jarenlange inzet! Er zijn heel wat interessante, boeiende en mooie verhalen voorbijgekomen. We zullen je bijdrage missen en wensen je veel geluk voor de toekomst!

De onbekende 'haker' van Vaartland

Door Carien Kemink Foto's Elly Kramer

Mondkapjes, in het nieuwe 'nu' niet meer uit het straatbeeld weg te denken. Zelf heb ik er nog niet één keer eentje opgehad, niet omdat ik eigenwijs en onvoorzichtig ben, maar omdat ik me al maanden 'thuis begraaf', de boodschappen thuis laat bezorgen, bij het uitlaten van de honden ruim anderhalve meter in acht neem en nog géén gebruik heb gemaakt van het openbaar vervoer. Maar het moment zal ongetwijfeld aanbreken, dat ook ik met een mondkapje over straat ga.

Veel mensen 'klagen' over het toch wat benauwde gevoel, dat het geeft, maar je hoort ook mensen, die dat touwtje achter hun oren niet als echt prettig ervaren. Voor even is het oké, maar langdurig die aanslag op je oren, kon dáár maar iets op verzonnen worden.

Nu was er al een jongen op de televisie, die door middel van 3D printen plastic stripjes fabriceerde, die achter op het hoofd de twee draadjes vasthield, zodat de oren vrijkomen. Vraag me niet hoe, ik ben nog van de generatie, die een computer aan kan zetten en uit, maar daar blijft het dan ook wel bij. Die jongen kon er 13 per dag maken; geweldig, maar met 17 miljoen mensen toch een puist werk. In Vaartland maakt men de laatste weken iets vreemds mee. Ineens stond er een doosje op de

balie, met daarin gehaakte werkjes van zeg maar 7 bij 4 centimeter. In verschillende kleurtjes; aan ieder uiteinde een knoop. De bedoeling was al gauw duidelijk: maak de touwtjes van een mondkapje achter op het hoofd aan de twee knopen vast en de oren blijven vrij. Diverse personeelsleden maakten hier dankbaar gebruik van. Doosje dus gauw leeg.

Groot was de verwondering toen een paar dagen later hetzelfde doosje weer op de balie stond, met nieuwe haakwerkjes. De geheimzinnige haker had weer toegeslagen. Niemand weet waar ze vandaan komen. Is het een actie van binnen Vaartland, van een enthousiaste bewoner, of komen ze van buitenaf? Tot nu toe heeft nog niemand zich gemeld als 'dader' maar ondertussen worden ze met groot enthousiasme ontvangen en gebruikt.

Of we ooit te weten komen wie deze hulpvaardige actie op touw heeft gezet, de tijd zal het leren. Ondertussen is onze boodschap aan haar (of hem, waarom niet?): "Ontzettend bedankt voor dit leuke initiatief! En ga er voorlopig alsjeblieft mee door."

Inmiddels heeft 'de dader' zich gemeld: Herma Happel, een bekende binnen Vaartland; ze heeft in totaal 80 haakwerkjes gemaakt!

De Serre is weer open!

Door Rob Besseling

Sinds de uitbraak van het coronavirus was het voor bewoners van Schiewaegh niet mogelijk om in de Serre te eten. De maaltijden konden zij alleen in hun eigen appartement gebruiken. Een maatregel die moeilijk en zwaar bleek! Bewoners misten het loopje naar de Serre; niet alleen voor de maaltijden, maar ook voor een kopje koffie of thee of voor deelname aan een activiteit. En, daarnaar gevraagd, misten ze de gezelligheid van het met elkaar eten en het contact met de medebewoners en (horeca) medewerkers.

Per 15 juni kon de situatie gelukkig weer - min of meer - worden hersteld. Voorlopig alleen voor bewoners, nog niet voor huurders of mensen die niet in Schiewaegh wonen. Alle tafels in de Serre zijn zo neergezet dat ze anderhalve meter van elkaar

staan. Bewoners gaan nu nog per afdeling of als een groep naar de Serre, afhankelijk van de hoeveelheid deelnemers. Betreft het een kleine afdeling, dan kan de hele afdeling gezamenlijk gaan eten.

Speciale menu's

Omdat er minder drukte is dan in normale omstandigheden, hebben de keukenmedewerkers ruimte om speciale menu's te presenteren; menu's die niet mogelijk zijn als het restaurant vol zit. Zo kunnen bewoners genieten van een menu met biefstuk, versgegrilde zalm, gekookte mosselen of pannenkoeken.

Kleine activiteiten

Sinds 17 juni worden er in de Serre ook weer kleine activiteiten voor maximaal tien bewoners georganiseerd, zoals bewegen op muziek, gymactiviteit en geheugenspel. Vanzelfsprekend moet iedereen daarbij de anderhalve meter afstand bewaren. Ieder dagdeel is een andere etage aan de beurt. Deze activiteiten zijn met name bedoeld voor bewoners die zelfstandig naar de Serre kunnen komen, zodat er weinig begeleiding nodig is. Na afloop van de activiteiten reinigen de activiteitenbegeleiders de tafels, stoelen en materialen.

Emoties

Het gaf veel emoties om weer in de Serre te mogen eten. Regelmatig vloeiden er tranen, zowel bij bewoners als bij medewerkers. Tijdens de moeilijke maanden hebben horecamedewerkers de maaltijden immers voor bewoners voorbereid, maar konden ze geen contact hebben met elkaar. Een contact dat ook de medewerkers heel erg hebben gemist!

Vorbereidingen voor het eerste bezoek na 8 weken

Door Marlies Engel

Na acht weken 'lockdown' was het bij Harg-Spaland dan eindelijk zover: het eerste bezoek mocht weer naar binnen! De bewoners vonden het natuurlijk heel erg fijn om hun familie weer te kunnen zien, ook al zat er een grote tafel en een glasplaat tussen ... Natuurlijk wilde iedereen er voor deze gelegenheid tip-top uitzien, maar een bezoek aan de kapper was nog niet mogelijk. Daarom hielpen de verzorgers en activiteitenbegeleiders met krullen zetten, haren borstelen, nagels lakken en kleren uitzoeken.

Vrijwillig, vrij gezellig!

Door Kristy Westerdijk - de Gier

Vanaf maandag 22 juni kwamen er weer wat vrijwilligers naar Jacobs Gasthuis. Wat hebben we hiernaar uitgekeken met z'n allen. Dit betekende dat de bingomiddag weer van start kon gaan.

Stap voor stap pakken we steeds weer iets op.

Op de koffie bij ...

Mevrouw Gertrude Egbers-Baumüller

uit Jacobs Gasthuis

Door Carien Kemink

Ook dit keer weer een 'Op de koffie bij ...' via de telefoon, whatsapp en op locatie met een raam tussen ons in. Bijzondere omstandigheden vragen om bijzondere aanpassingen en natuurlijk is het ook dit keer weer een leuke 'ontmoeting' geworden met een bijzondere vrouw met een bijzonder levensverhaal en bijzondere hobby's. Afijn, leest u zelf.

Lang verwacht, toch gekomen

Gertrude Annemarie Magdalena Louise Baumüller wordt geboren op 24 april 1929. Ze wordt lang verwacht en komt eigenlijk als een cadeautje. Aangezien haar ouders weten, dat een tweede kindje er niet snel inzit, geven ze haar maar meteen vier namen. Vader heeft, na de Beurskrach van 1929, diverse banen in de administratie, moeder werkt bij een juwelier. Wanneer er weer eens een transactie succesvol is afgerond, krijgt zij als zeer gewaardeerde kracht, weleens kaartjes voor een concert of opera. Zo ontwikkelt zich een grote liefde voor de muziek, die aan Gertrude al op jonge leeftijd wordt doorgegeven. Vooral klassiek, ze kent als kind meer aria's dan kinderliedjes.

Een roerige jeugd

Gertrude doorloopt de Pestalozzischool in Mannheim, te vergelijken met de Montessorischool hier in Nederland. Bewust uitgekozen omdat op die school niet geslagen wordt. Na deze school, die vier jaar duurt, gaat ze op haar tiende naar het vervolgonderwijs. Ze is niet bijzonder sportief wat wel een voorwaarde is om toegelaten te worden. Dus wordt ze 'bijgespijkerd'.

Dan breekt de oorlog uit. Mannheim is een van de eerste Duitse steden, die platgebombardeerd worden. Ze brengt vele nachten met haar koffertje, dat altijd klaar staat, door in de schuilkelder van hun huis. Totdat ook hun huis wordt gebombardeerd. De scholen zijn weg en Gertrude brengt een aantal jaren door op een kostschool 200 kilometer verderop in het Zwarte Woud, waar hotels zijn omgebouwd tot onderwijsinstellingen, gefinancierd door de overheid om onderwijs voor iedereen mogelijk te maken. Na de oorlog gaat ze een jaar niet naar school, maar daarna maakt ze haar studie af in Heidelberg, waarvoor ze 's ochtends de eerste bus heen neemt om 5.40 uur, en 's avonds rond 17.50 uur weer thuis is. Als het meezit, tenminste. De arbeiders krijgen voorrang en wanneer de bus vol is, moeten ze vele kilometers lopen, waardoor ze soms 's middags pas op school aankomen. Huiswerk maakt ze vaak tijdens wachttijden in een verwarmd postkantoor. De oplossing wordt een kamer huren bij een gezin in Heidelberg, waar gelukkig wel een oogje in het zeil wordt gehouden. Zo is ze nog geen zestien, maar wel heel vroeg al heel zelfstandig. De parallel met deze coronatijd is, dat ook zij haar eindexamen ontvangt zonder echt examen te doen. Tot aan haar trouwen zal Gertrude als medisch technisch assistente op de universiteitskliniek van Heidelberg werken.

Vriendinnen voor het leven

Op een dag loopt ze in Heidelberg Gabi tegen het lijf, een klasgenootje uit Mannheim. Er wordt heel wat bijgepraat, ze worden vriendinnen en ondernemen samen leuke uitstapjes. Zo willen ze een fietstocht maken door België en Nederland en ze gaan op zoek naar goede slaapplekken voor onderweg. Nu wil het toeval dat Gabi's vader ooit mensen uit Nederland de weg heeft gewezen in Duitsland, waarbij adressen zijn uitgewisseld en er contact blijft. Hij geeft de meiden het adres in Nederland mee en zo verschijnen ze, onaangekondigd, bij de familie Egbers aan de deur. De dienstbode gooit de deur voor hun neus dicht bij het horen en zien van twee Duitssprekende meisjes, maar de familie onthaalt ze daarna zeer hartelijk. Er blijken vijf zonen te zijn. U begrijpt het al: Gabi kiest Jan, Gertrude valt voor Wim. Twee jaar later trouwen Gabi en Gertrude in dezelfde week, wel zo praktisch voor alle familie. Zowel Jan als Wim zijn er toch wel vaak op aangekeken, dat ze met een Duits meisje trouwden. Maar ja ... de liefde is sterker hè!

Twee jaar later trouwen Gabi en Gertrude in dezelfde week, wel zo praktisch voor alle familie.

Familiebedrijf Egbers handelt in granen en veevoer en beschikt boven de zaak in de Hoofdstraat in Schiedam over twee aparte woningen in één gebouw. De jonggetrouwden betrekken daar ieder een woning, heel bijzonder in een tijd waar inwonen de gewoonste zaak van de wereld is. Beide gezinnen krijgen drie kinderen in ongeveer dezelfde leeftijd. Je kunt je voorstellen dat het een hectische boel is met zes kinderen, die elkaar uiteraard ook bij tijd en wijlen in de haren vliegen. Gertrude heeft hele warme herinneringen aan die tijd.

Naar de Havendijk

Na de watersnoodramp in 1953 gaat het Deltaplan van start, wat ook een verhoging van de Hoofdstraat met zich meebrengt. Dat betekent dat ze eind zestiger jaren moeten verhuizen. Ze verhuizen naar een flat aan de Havendijk, waar Gertrude tot begin 2020 zal wonen. Heel lang als weduwe, want wanneer ze nog maar net 40 is, krijgt Wim op straat op 49-jarige leeftijd een hartaanval en overlijdt. Gertrude krijgt nog een groot verdriet te verwerken, wanneer de oudste dochter in een jaar tussen twee studies tijdens een rondreis door Canada verongelukt. Twee afschuwelijke gebeurtenissen. Maar ze blijkt over veel meer veerkracht te beschikken dan ze denkt en ze hoeft eigenlijk niet naar afleiding te zoeken: het komt als vanzelf op haar pad. Zo spreekt ze al jaren vloeiend Nederlands, maar nu legt ze zich via cursussen erop toe, ook foutloos te leren schrijven. Hoe, dat weet ze niet meer, maar ineens wordt ze gevraagd in het bestuur van de scouting van de kinderen en wordt ze voorzitter van de vereniging van eigenaren binnen het appartementencomplex. Ze komt in het bestuur van de muziekschool en in de redactie van de Vereniging van Huisvrouwen. Wanneer vlak voor een feest de muziek zich afmeldt, kruipt ze zelf achter de piano en speelt en zingt met achttien vrouwen de sterren van de hemel. Ze zal dit koor achttien jaar lang met veel plezier en passie leiden. En zo nog een aantal functies, te veel om op te noemen. Gertrude verzucht: "Wat heb ik eigenlijk veel gedaan, ik schrik er zelf van."

Muziek is haar passie

Bach is haar absolute idool, al vanaf haar kindertijd. Maar ze leest zich in over allerlei componisten uit die tijd en wordt veel gevraagd voor lezingen, niet alleen in Schiedam maar ook ver daarbuiten. Dit alles met regiotaxi en Valys. Op 85-jarige leeftijd houdt ze haar laatste lezing ... over de Matthäus Passion. Zo begon ze met Bach en zo eindigt ze met Bach.

Nog één keer verhuizen

Gertrude wordt slecht ter been, haar ogen gaan achteruit en ze heeft last van hartfalen. Dus krijgt ze thuiszorg, maar die heeft het niet altijd makkelijk met haar. Gertrude houdt nu eenmaal graag de regie in eigen hand en weet dat ze best wel eigenwijs is. Dankzij goede begeleiding vanuit de Frankelandgroep gaat ze toch begin dit jaar akkoord met een verhuizing naar Jacobs Gasthuis. Ze weet dat ze nu een stukje zelfstandigheid inlevert en haar ultieme vrijheid kwijt is. Het zij zo. Ze kiest voor de veiligheid en de goede verzorging van het verzorgingshuis en dat is, denk ik, geen slechte beslissing. Ze is nèt goed en wel binnen of corona legt alles plat, ook het uitpakken en inburgeren binnen Jacobs Gasthuis. Haar kinderen wonen in de buurt,

die spreekt ze via het raam of de iPhone. Maar het is toch anders, ook de kleinkinderen heeft ze al een poos niet kunnen vastpakken.

Gertrude is nu 91 jaar jong en op vele gebieden nog actief. Zo appen we veel heen en weer, ze stuurt met het grootste gemak foto's door, kortom ze is nog altijd niet ingehaald door de moderne tijd. Ik wil afsluiten met een stukje tekst van Gertrude uit een eerbetoon aan Gabi, die enkele jaren terug overleden is.

"Een fietstocht van twee jonge mensen, die na de verschrikkingen van een lange oorlog eindelijk de kans kregen zichzelf en de wereld te verkennen. Het werd een reis, die ons verdere leven zou bepalen. Niet meer dan drie dagen Rotterdam waren nodig om ons voor altijd met twee Hollandse jongens en Nederland te verbinden."

Hoe vreemd kan het lopen in een leven. De spreuk op het bekende tegeltje luidt niet voor niets 'Van het concert des levens krijgt niemand een program'.

Als dit voor iemand opgaat, is het wel voor mevrouw Egbers. Zó toepasselijk!

De Schiedamse Vrijheidsrok

In het herdenkingsjaar – 75 jaar vrijheid – is het Stedelijk Museum Schiedam een bijzonder initiatief gestart, samen met Schiedammers: de Schiedamse Vrijheidsrok. Ze riepen Schiedammers op om een lapje stof te knippen/naaien/versieren en in te leveren, met daarbij een verhaal over wat vrijheid voor hen betekent. Van alle lapjes stof maken ze een museumstuk: de Schiedamse Vrijheidsrok. Ook bewoners van de Frankelandgroep gingen aan de slag met lapjes stof en werkten zo mee aan deze speciale rok.

Waar ligt de oorsprong van de Vrijheidsrok?

De bevrijding van Nederland was het grootste nationale feest van de twintigste eeuw, ook in Schiedam.

Op initiatief van Adriëne Minnete (Mies) Boissevain – Van Lennep, die zich als politica inzette voor de positie van de vrouw in de Nederlandse samenleving, maakten veel vrouwen een vrijheidsrok of Nationale Feestrok. Ze naaiden samen lapjes stof tot een kleurig geheel. Aan ieder stukje zat een verhaal. Het werk bracht de vrouwen samen en zorgde dat ze hun verhalen konden delen en verwerken.

Verhalen uit Frankeland

Bewoners van afdeling 4 in Frankeland maakten hun eigen lapje stof voor de Schiedamse Vrijheidsrok en vertellen wat vrijheid voor hen betekent en wat ze hebben meegemaakt.

Mevrouw Van den Berg

Vrijheid betekent voor mij doen en laten wat ik zelf wil, gaan en staan waar ik zelf wil.

Toen we niets mochten vanwege de coronaregels voelde ik mij opgesloten in het verpleeghuis. We mochten niet meer van de afdeling en geen bezoek meer ontvangen. Ik voel mij vrij als we weer naar buiten mogen en ik weer m'n eigen boodschappen kan doen, op bezoek gaan en bezoek ontvangen op mijn eigen appartement.

Het lapje stof is geel, daar word ik blij van en van de rode bloemen word ik vrolijk.

Mevrouw Haastert

Ik was met kinderen van de zondagsschool midden in een bombardement in de kerk, midden in het stadscentrum van Eindhoven ... We moesten in een lange rij de stad uit zien te komen. Je ging om de stad heen en dan zag je alles in brand staan, gelukkig kwamen we heelhuids thuis.

Ik voel mij vrij als ik alles weer kan doen en naar buiten kan gaan. We zitten nu nog steeds binnen in verband met corona, waardoor onze vrijheid is beperkt.

Het lapje is met palmbomen en bolletjes, dit doet mij denken aan de parachutes die naar beneden komen. Daar stond ik als kind met open mond naar te kijken.

Bekijk hier alle lapjes en verhalen

Mevrouw Ton

Vrijheid betekent voor mij dat ik zelf kan doen en denken wat ik wil.

Ik voelde mij onvrij bij mijn ouders in Rotterdam Zuid toen we het huis na 20.00 uur niet meer uit mochten vanwege de avondklok. Vanwege de honger ben ik met mijn moeder naar het Oosten van het land gaan lopen, naar Lankhorst, dat is een deelgemeente van Staphorst, hier ben ik de laatste maanden van de oorlog geweest. We hopen dat we binnenkort hier in huis ook de vrijheid weer voelen, zodat we weer bezoek kunnen ontvangen en naar buiten mogen. Het lapje met de rode roos is een politieke keuze, dat betekent ook vrijheid.

Mevrouw Zuidgeest

Ik voelde mij onvrij tijdens de bombardementen in Schiedam West. We moesten in elkaar duiken als het luchtalarm afging. Dit was vaak op school en dat deed je dan met je klasgenootjes. Het was mede daarom geen leuke schooltijd. Ik voel mij nu wat vrijer dan toen, omdat je nu kan gaan en staan waar je zelf wilt zijn. Alleen de coronatijd is niet fijn, hierdoor word je ook beperkt door alle regels en het niet kunnen ontvangen van bezoek. We zien zeebanket, ik lust het niet, maar op het strand voel je je vrij.

Mevrouw Le Conge

Vrijheid betekent voor mij gaan en staan waar ik wil. Ik voelde mij zeer onvrij in de oorlog van Nederlands Indië. Ik was daar met mijn moeder, twee broers en twee nichtjes. Pas na de bevrijding voelde ik mij vrij en binnen een jaar waren we terug in Nederland. In 1950 ben ik naar Schiedam gekomen en daar nooit meer weggegaan. Mijn rode lapje is herkenbaar voor vrijheid, vogels en sterren die erop staan.

De Vrijheidsrok is tot en met 30 augustus te zien in het Stedelijk Museum Schiedam!

Voor zevende jaar op rij in top 3 laagste ziekteverzuim

Halverwege maart van dit jaar kregen we te horen dat we de tweede plaats hebben behaald in de Vernet Health Ranking 2019. Dit is de ranglijst voor best presterende zorgorganisaties op het gebied van ziekteverzuim. Met een verzuim van 4,46% (branche gemiddelde is 6,92%) en een rapportcijfer van 9,6 staan we voor het zevende jaar op rij in de top 3 van deze ranking.

Actief en gezond leven

Binnen de Frankelandgroep doen we veel aan ziekteverzuimbegeleiding en duurzame inzetbaarheid van onze medewerkers. We stimuleren medewerkers om actief en gezond te leven. Fitte en gezonde medewerkers zijn en blijven namelijk gemotiveerd en met plezier aan het werk voor bewoners en cliënten. Daarnaast heeft een laag ziekteverzuim financiële voordelen: 1% verzuim kost ons zo'n € 370.000,00. Een verzuimpercentage van ruim 2% onder het landelijk gemiddelde in de branche betekent dus serieus geld dat we anders en beter kunnen besteden.

Geen officiële uitreiking

Vanwege alle maatregelen en grote druk die nu vanwege het coronavirus op zorgorganisaties ligt, had Vernet in het voorjaar besloten de uitreiking van de Vernet Health Ranking uit te stellen. Inmiddels is besloten dat de uitreiking helemaal niet doorgaat. Maar uitreiking of niet: we zijn blij en trots op dit mooie resultaat!

Begeleiding van activiteiten in coronatijd

Door Kim Schaap en Rob Besseling

Toen we het coronavirus nog niet kenden, gingen bewoners vaak naar brasserie de Serre om samen te eten, koffie te drinken of een activiteit bij te wonen. Ze konden familieleden zien en aanraken. Het zorgde voor prikkels, verandering van omgeving, sociale contacten, ‘een ander praatje’ en lichamelijke beweging. In korte tijd vielen deze structuur en uitjes allemaal weg.

Grote impact

De activiteitenbegeleiders merkten dat dit grote impact had op de bewoners, zowel op cognitief als op lichamelijk gebied. Daarnaast begrepen veel bewoners door hun ziekte niet waarom zij niet naar de Serre mochten en waarom hun familie niet meer op bezoek kwam. Wel hadden zij telefonisch contact en konden zij beeldbellen, maar het zorgde soms voor verwarrende en verdrietige momenten.

Doen ‘wat nodig is’

Sindsdien hebben de activiteitenbegeleiders hun werkzaamheden anders ingevuld. Binnen Schiewaegh hebben zij de afdelingen ondersteund en ingespeeld op ‘wat nodig was’ om de bewoners zoveel mogelijk persoonsgerichte zorg te bieden. Want velen zaten de hele dag in de huiskamer, waardoor er een extra druk op het werk van de gastvrouw was komen te liggen.

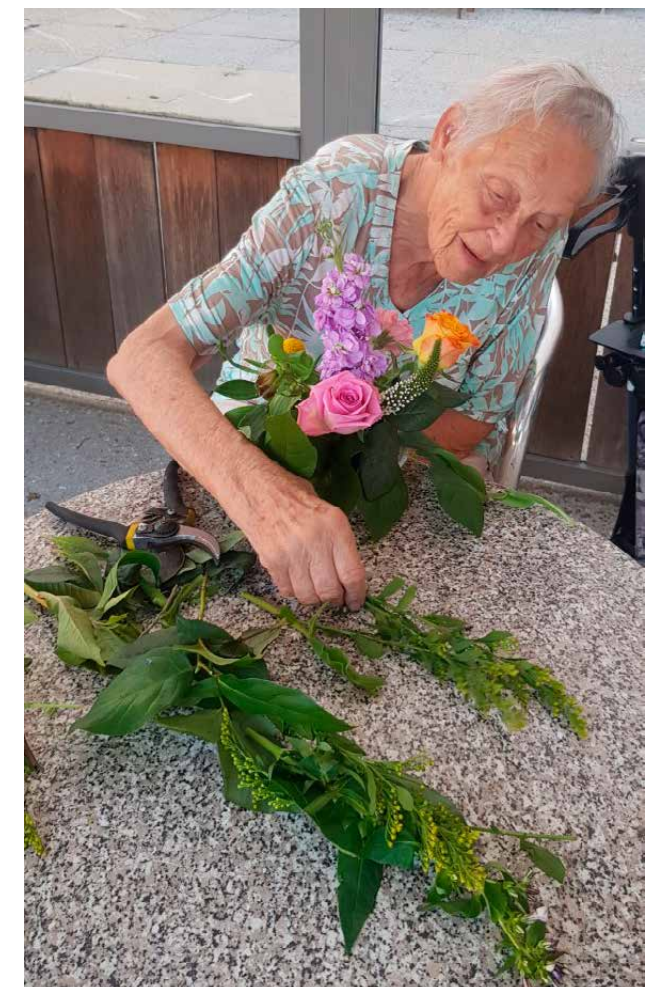
Kleinschalige activiteiten

Maria Lima, activiteitenbegeleidster op afdeling Saffier, vertelt.

“Ik heb veel op de afdeling ondersteund. We werkten in kleine groepjes op de huiskamer of in de ontspanningsruimte in de gang: allemaal activiteiten om de grove en fijne motoriek soepel te houden, zoals bewegen op muziek, schilderen en gymoefeningen. De normaal grote activiteiten, zoals bingo en bloemschikken, hebben we op de afdeling georganiseerd, waar ze kleinschaliger werden.”

Persoonlijke aandacht

Maria vertelt dat zij de gastvrouw op de afdeling ondersteunde in het dagprogramma, bij het koffie en thee schenken en bij het begeleiden bij de maaltijd. “Daarnaast nam ik ook de tijd om sommige bewoners langer persoonlijke aandacht te geven, een individuele activiteit te doen of een gesprekje te hebben. Deze extra aandacht krijgen bewoners vaak van vrijwilligers, maar helaas moesten zij die ook missen de afgelopen periode.”

activiteiten om de grove en fijne motoriek soepel te houden

Wandelgroep

Maria vindt het dan ook heel fijn dat de bezoeken weer zijn begonnen en dat bewoners weer op hun appartement in gesprek kunnen met hun dierbaren en buiten een rondje kunnen lopen. Maria begeleidt de wandelgroep van Schiewaegh. “Het is heel belangrijk voor de bewoners om even naar buiten te gaan, een frisse neus te halen, de wind of de zon te voelen en de natuur te ruiken. We hopen dat de goede lijn doorzet en dat de activiteiten buiten de afdeling straks weer hervat mogen worden en de Serre weer opengaat, zodat we de bewoners nog meer kunnen voorzien van een fijne dagbesteding.”

Nieuwe klanken vanuit 'Studio Gasthuis'

Wat een leuk nieuws: Omroep Wetering is verhuisd naar het Jacobs Gasthuis en verzorgt haar radioprogramma's voortaan vanuit een nieuw ingerichte studio met de toepasselijke naam 'Studio Gasthuis'. We gingen even op onderzoek uit bij Arjen van Bruinessen, hoofdredacteur en regisseur van de omroep.

Voorheen vonden de omroepwerkzaamheden van Omroep Wetering plaats vanuit zorgcentrum Soenda. "Ruim 42 jaar hebben we bij deze locatie van Argos Zorggroep mogen inwonen. We zijn deze organisatie veel dank verschuldigd!", zo vertelt Arjen. "De kantoren waar wij ook in huisden, worden in Zorgcentrum Soenda in dit coronatijdperk anders ingedeeld, waardoor er geen ruimte meer vrij is voor omroepwerkzaamheden."

Inmiddels is alles in Studio Gasthuis geïnstalleerd en gemonteerd en sinds begin juli worden de eerste (muzikale) geluiden vanuit het Jacobs Gasthuis de ether en het web in geslingerd.

De programma's van Omroep Wetering zijn divers: "De omroep verzorgt Christelijke programma's, zoals meditatie en orgel- en koorconcerten. Daarnaast verzorgen we voor tien omroepen in deze regio maatschappelijke en cultureel getinte interviews. Ook nieuws dat inspeelt op menselijke emoties, komt regelmatig in onze interviews voorbij."

Contactinformatie

Heeft u leuke ideeën voor Omroep Wetering of komt u graag eens in contact? Dat kan altijd! Stop een briefje in de brievenbus bij de receptie van Jacobs Gasthuis, stuur een e-mail naar omroepwetering@gmail.com of bel naar 06 14 73 18 63.

Luistert u mee?

Omroep Wetering is via verschillende omroepen te beluisteren:

Elke zondagochtend en -avond op Omroep Vlaardingen

Te beluisteren via de ether op 107.8 FM of online via www.omroepvlaardingen.nl.

Programma

11.00-11.30	Perspectief / gevarieerde nonstop muziek, Trudie & Jan Zonneveld
11.30-12.00	Door de wereld gaat een Woord / meditatie & muziek, Lizette van Rijswijk en Inge Clement.
12.00-12.30	Eigen-Wijs / speciale aandacht voor zanger(es), groep, koor, of cd. Samenstelling en presentatie Inge Clement.
12.30-13.00	Mens & Samenleving / nieuws, informatie én muziek.
19.00-19.30	Te Deum / klassieke religieuze muziek, Piet Warnaar.
19.30-20.00	Pastorale / live registratie.
20.00-20.30	Rondom het Woord / tekst & muziek met een boodschap, Sjaak Koppe.
20.30-21.00	Jubilate Deo / bespelingen op het Van Peteghem-orgel door Aad Zoutendijk.

Elke zaterdag- en zondagochtend op SCHIE FM

Te beluisteren via de ether op 95.8 FM, via de Schiedamse kabel op 93.1 of online via www.schie.nu.

Programma

zaterdag

08.00-10.00	Mens & Samenleving / nieuws, informatie én muziek
-------------	---

zondag

07.00-08.00	Perspectief / gevarieerde nonstop muziek
08.00-08.30	Rondom het Woord / tekst & muziek met een boodschap
08.30-09.00	Jubilate Deo / bespelingen op het Van Peteghem-orgel
09.00-09.30	Door de wereld gaat een Woord / meditatie & muziek
09.30-10.00	Pastorale / live registratie
10.00-10.30	Te Deum / klassieke religieuze muziek
10.30-11.00	Eigen-Wijs / speciale aandacht voor zanger(es), groep, koor, of cd.

Corona-creaclub op afdeling LP2/3

Door Diana Snoek

“Verveling? Ben je gek? Ik heb het hartstikke druk, iedereen wil een kunstwerk van mij”, meldt mevrouw Boon verontwaardigd op mijn vraag of de verveling toeslaat na een paar maanden lockdown. Nee, het woord verveling kent mevrouw Boon niet. Handwerken, borduren, loomen, kleuren, verven, diamond painting ... mevrouw Boon doet het, heeft het gedaan of moet er nog aan beginnen. Ik krijg een rondleiding door alle vergeven werkstukken. “Die twee moet ik maken voor Matthijs, daar gaat hij placemats van maken. Kijk, de diëtiste heeft die mooie vlinders gekozen. Voor Gonnie, van de huishoudelijke dienst, wacht ik nog op een diamond painting van een foto van haar

kleindochter, zodra dat binnen is ga ik direct aan de slag. Oh ja, deze is voor Minke, onze directeur zorg, zij vindt mijn kunstwerken ook zo mooi.” Ik zeg maar zo: zelfvertrouwen is een groot goed. “En welke wil jij Diana, dan maak ik er ook één voor jou.” Ik krijg de instructie om mijn naam op de achterkant te zetten, om zo mijn keuze te claimen én twee lievelingskleuren te kiezen die als ‘hoofdkleur’ gebruikt gaan worden. Dat noem ik nog eens grondige voorbereiding. Ik voer braaf alle opdrachten uit en vanaf nu wordt het afwachten ... ik heb nog een lange rij fans voor mij, geduld is een schone zaak ...

“Heb je deze boeken weleens gezien?”, vraagt Ellen, de juf van de creaclub. Het boek gaat open en ik kijk recht in het gezicht van een prachtige vrouw. Wauw, met recht een lust voor het oog. Het hele boek staat trouwens vol met bijzonder mooie foto’s van prachtige en krachtige vrouwen. Het boek ‘Black Ladies’ van Uwe Ommer is een absolute aanrader.

Het andere boek op tafel is ‘Indische Pracht’, nog zo’n verwennerij voor het oog. Een boek met eigenzinnige bloemportretten. Dat boek is op dit moment de inspiratiebron voor mevrouw Lelieveld. Zij schildert al geruime tijd een aantal Indische bloemen uit het boek. Met goed resultaat, vind

ik. Daar denkt mevrouw Lelieveld helaas anders over. “Ik oefen nu al weken op die Rode Oost-Indische Kersbloem en hij wil maar niet lukken.” Zij is bijzonder kritisch als het op haar werk aankomt. Ik krijg een inkijkje in de tot nu toe geschilderde bloemen. Een bloemenzee komt mij tegemoet, met prachtige kleuren en vormen. De collectie van mevrouw is al bijna even groot en mooi als die in het boek.

“Die twee moet ik maken voor Matthijs, daar gaat hij placemats van maken.”

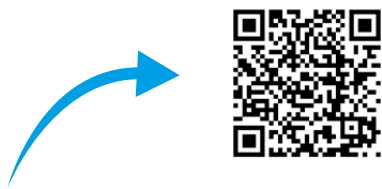

Televisieopnames Omroep MAX bij modeshow in Liduinahof

Voor even werd de Liduinahof op vrijdag 12 juni omgetoverd tot televisiestudio! Nou ja, televisiestudio ... in de tuin van de Liduinahof liep een cameraman van Omroep MAX rond. Met een indrukwekkende camera maakte hij opnames van de modeshow van Vander Klooster Mode uit Boskoop.

De modeshow was dinsdag 23 juni om 16.40 uur te zien bij MAX Ouderenjournaal op NPO1.

Wij zaten natuurlijk aan de spreekwoordelijke buis gekluisterd!

Bekijk hier de aflevering van Omroep MAX

Zomerkleurplaat

We blijven lachen

Door Carien Kemink

Ondanks alle ellende, die deze hele coronatijd met zich meebrengt, wordt er gelukkig ook nog wel gelachen. Binnen Vaartland tenminste wel. En daar is echt niet veel voor nodig. Men neme een taart mee, een lekkere aardbeientaart, om te vieren met je collega's, dat je elkaar na lange tijd weer ziet. Dat deed een verzorgende binnen Vaartland. Tot zover geen reden tot uitbundige pret. Leuker wordt het wanneer gastvrouw Agnes op de afdeling een aardbeientaart in de koelkast ziet staan en er automatisch van uitgaat dat die taart is bedoeld als traktatie voor de bewoners.

Nou vond ze het wel wat weinig, één taart voor zestien bewoners, maar als ze zelf niet nam en allemaal kleine stukjes sneed, had iedereen toch een lekker hapje. Zo gezegd, zo gedaan.

De taart was nét tot op de laatste kruimel op, toen de verzorgende naar de koelkast liep om haar traktatie aan te gaan snijden voor collega's en heel verbaasd uitriep: "Waar is mijn taart gebleven?" Leuk? Nee, eigenlijk niet natuurlijk, althans niet voor de collega, die een lief gebaar wilde maken door te trakteren. De bewoners hadden daar duidelijk een andere mening over. Achteraf kon iedereen er wel smakelijk om lachen.

En de collega's werden een dag later alsnog getrakteerd, doordat Agnes voor een nieuwe aardbeientaart had gezorgd. Eind goed, al goed.

Weer een les geleerd: zet je naam en eventuele doel op je taart, dat scheelt een hoop verwarring.

Eerste diners in Brasserie van Jacobs Gasthuis

Door Kristy Westerdijk - de Gier

Vanaf donderdag 18 juni konden de eerste bewoners weer eten in de Brasserie. Het was mooi om te zien: dat moment dat zij de Brasserie binnenkwamen en elkaar met een grote lach begroetten, zwaaiden en vroegen hoe het ging. De woorden 'heerlijk', en 'wat fijn' kwamen regelmatig voorbij. Bewoners spraken hardop uit dat zij dit zó gemist hadden en al weken hiernaar uit keken. Het grote genieten was begonnen.

Namens alle bewoners een groot compliment voor de kok en het horecateam voor de heerlijke smaken, maar ook voor de presentatie!

In de aanbieding

Door Emma Baas

We kennen ze allemaal. De reclamefolders. Dikke pakken papier die door onze brievenbus gepropt worden, al dan niet verpakt in een cellofaantje om het weerbarstig Nederlands klimaat te kunnen weerstaan. Flats! Daar liggen ze op de deurmat verleidelijk naar ons te lonken. Vol verwachting installeren wij ons comfortabel op de bank om te kijken wat de winkeliers voor ons aan niet te missen voordeeltjes in petto hebben. Heerlijk, daar doe je niemand kwaad mee, een enkel boompje en z'n bewoners daargelaten dan.

Zelf ben ik dol op het bonusblaadje van Albert Heijn. Elke zaterdag in de namiddag kan ik 'm verwachten. Het is net alsof de Donald Duck van vroeger bezorgd gaat worden, daar keek ik ook zo naar uit. Als 'de bonus' dan eindelijk binnen is, ga ik er eens lekker voor zitten. Nu is het wel zo, dat ik voornemens ben geen overbodige producten aan te schaffen. Even tussen u en mij ... dit lukt me niet altijd.

Neem toiletpapier. Heeft iedereen altijd nodig. Daar kan je je geen buil aan vallen. Een pak van 24 stuks, vierlaags, dus lekker dik, tweede pak voor de halve prijs, en het bederft niet. Da's mooi, zeker in tijden van corona heb ik begrepen. Opgetogen ga ik naar de AH, mij echter nog niet realiserend dat ze het formaat hutkoffer hebben, dat je kar in één keer vol zit en dat je bij het verlaten van de winkel moet uitkijken geen loslopende peuters omver te kegelen met die twee enorme bumpers. Eenmaal thuis ben ik blij dat ik het gered heb. Maar dan begint de ellende pas. Waar laat je 48 rollen toiletpapier?!

Ik voel een lichte paniek opkomen. Over een klein uurtje verwacht ik de eerste gezinsleden thuis en momenteel wordt mijn hal gebarricadeerd door enorme balen toiletpapier. Snel ga ik op zoek naar onbezette plekje in mijn huis. De keukenkastjes: vol. De gangkast: vol. De voorraadkast onder de trap: vol. De schuur: te vochtig, daar worden ze alleen maar nog dikker van. Het toilet zelf is een optie, zolang ik een Dixi in de tuin laat plaatsen. In de huiskamer of slaapkamer dan maar. Mag ik u adviseren? Niet doen. Dan ziet iedereen ze staan. Verstop ze. Voor je het weet, word je verdacht van verzamelwoede en staat er plotseling een getipte medewerkster van de huishoudelijke dienst van de Frankelandgroep voor je deur met de opdracht de aangeschafte hoeveelheden weer tot normale proporties terug te brengen. Weg voordeel.

Uiteindelijk heb ik de overvloed aan toilettrollen tijdelijk op de logeerkamer ondergebracht. Ik heb het geluk zo'n extra ruimte te hebben, maar ik heb afgeleerd mijn huis vol te stouwen met aanbiedingen. Albert Heijn kan me wat met z'n hamsterwoede- weken. Geef mij maar een rustig en overzichtelijk huis, daar haal ik heel veel voordeel uit.

Terug naar de jaren '50 bij Jacobs Gasthuis

Door Kristy Westerdijk - de Gier

Een prachtige dag met zonnig weer. Een lekker hapje en drankje, dansen met elkaar en genieten van muziek uit de jaren '50. Je kent het wel, zo'n dag waarvan je hoopt dat er geen einde aan komt.

Stakeholder aan het woord

De Bonte Koe in Schiedam

Door Rob Besseling

De Frankelandgroep heeft al bijna 30 jaar een goede relatie met De Bonte Koe, de chocolaterie in Schiedam, die vanuit de winkel aan de Lange Haven 54 al heel veel mensen een aangenaam gevoel heeft bezorgd. Het bedrijf leverde ons al bij talloze gelegenheden mooie en vooral heerlijke producten. Gelegenheden die meestal te maken hebben met feestelijke momenten, zoals de jaarlijkse Dag van de Zorg.

Voordat ik aan mijn interview begin, bestudeer ik de website: 'De Bonte Koe staat bekend om haar verse bonbons, die nog wekelijks volgens hetzelfde recept als 28 jaar geleden met de hand door de familie gemaakt worden.' En nog een tip van de sluiert die wordt opgetild: 'Connor heeft een nieuwe creatieve invalshoek en zorgt ervoor dat iedereen die een winkel van De Bonte Koe betreedt, zich in een chocolade walhalla waant'. Dat maakt mij natuurlijk heel nieuwsgierig.

Connor Klein

Zijn moeder is Ierse, zijn vader en diens broer woonden in Kethel. Hij is dus half Ier, half Nederlander. "Mijn moeder en oom zijn 28 jaar geleden gestart, hier aan de Lange Haven. Het was een chocolade-atelier om relatiegeschenken te maken. Ze maakten hun producten echter zo erg lekker dat consumenten om een winkel gingen vragen. En die kwam er. Tegenwoordig leid ik het bedrijf."

De Bonte Koe levert regelmatig haar producten aan grote havenbedrijven, ministeries, gemeenten en dus ook aan de Beste Werkgever van Nederland ...

Oorsprong van de naam

Cornelis Bontekoe was in de 17e eeuw arts in Leiden. Hij had het 'voorgevoel' dat de drankjes, die van cacao bonen werden gemaakt, gezond waren. "Naar deze visionair is de winkel vernoemd. Dat vertellen we tijdens de workshop die wij geven in de winkel. Dan vertellen we over de Inca's in Zuid-Amerika, die ooit begonnen met het maken van een soort cacao drank, gemaakt van de cacao bonen. Eigenlijk vertellen we overal over. We zijn transparant en hebben geen geheimen. De recepten gaan natuurlijk wel na gebruik in de kluis." Ik zie een knipoog in een zelfverzekerd gezicht ...

Cacao Horizons

De Bonte Koe is sinds een aantal jaren lid van de Cacao Horizons Stichting. Deze stichting maakt zich hard voor eerlijke chocolade. "Het is voor ons belangrijk dat de boeren een eerlijke bijdrage krijgen."

De productie van de bonen vindt plaats in de landen rond de evenaar, dus bijvoorbeeld Zuid-Amerika, Indonesië, Mexico en Ivoorkust. Het is een kwetsbaar proces, waarbij de zon pal boven de bomen moet staan, terwijl dat ook weer een bedreiging voor de bomen kan zijn.

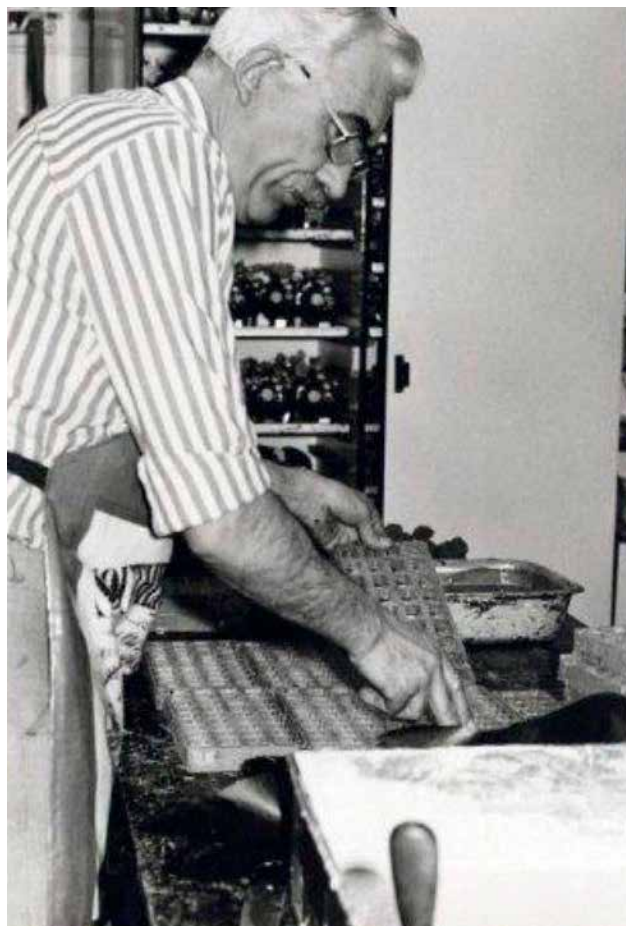

Chocola is goed voor ...?

“Vrouwen en chocola? Dat is gewoon goede marketing geweest. Wij zijn gericht op beide doelgroepen. Tegenwoordig eten mannen ook steeds meer chocola, maar dan repen, als hapje tussendoor. We hebben nu ook een Vaderdagbonbon, met de smaken whisky, gin, rum en espresso. Dat is ook onze kracht: verschillende producten zodat de liefhebber een mooie keuze heeft. Ook hebben we lolly's en stokjes die we natuurlijk ook zelf maken. Kinderen komen soms tijdens de ouder-kind workshop zelf met ideeën waar we dan goed naar luisteren.”

Verhulsdonk

Gerard Verhulsdonk was vroeger bonbonmaker in zijn winkel op de Hoogstraat in Schiedam. Hij was ook jarenlang raadslid en fractievoorzitter van de VVD in Schiedam. “Mijn vader en mijn oom kenden hem. Verhulsdonk was al twee jaar dicht toen De Bonte Koe open ging.

Onze karamel-amandel-bonbon wordt door oud-kanten van Verhulsdonk het 'Steenkooltje' genoemd. Dat gebeurt wel vaker. De bonbon 'Nootmuskaat' heet volgens de klanten 'het Ruggetje' en de 'Splintertruffel' (met amandel en hazelnoot) noemen ze 'Pindarotsje'!

De relatie met Frankeland

“Wij hebben met de Frankelandgroep al sinds onze oprichting in 1992 een nauwe en fijne samenwerking, die je kunt typeren als korte lijnen, in goed overleg en we komen er altijd uit hoe we dingen oplossen, tot en met de verpakking en distributie van het te leveren product. Wij zien onszelf als een verlengstuk van de Frankelandgroep. We weten hoe de organisatie in elkaar steekt, werkt en wat daar op ons gebied nodig is. Het is eigenlijk nog meer dan samenwerken, want wij hebben er belang bij dat het bij de Frankelandgroep, wat onze producten betreft, goed loopt en iedereen tevreden is.”

Bewoners

“Regelmatig komt er een groep bewoners van de Frankelandgroep hier een kopje koffie drinken. Met natuurlijk iets lekkers erbij.” Nog een knipoog. “De winkel is prima toegankelijk voor rolstoelen, en als het bezoek van tevoren wordt afgesproken kunnen we voor parasols zorgen, tegen de brandende zon. En we hebben ook dieetproducten voor het geval iemand glutenvrij of suikerarm moet eten.”

“Wij blijven ervoor zorgen dat iedereen die hier binnenkomt de liefde voor het goddelijke chocola-deproduct voelt, ruikt én proeft.”

ZorgkaartNederland in beeld

Door Els Nauta

De Frankelandgroep krijgt regelmatig via ZorgkaartNederland.nl waarderingen binnen van bewoners, familieleden en cliënten uit de thuissituatie. ZorgkaartNederland is de grootste ervaringssite voor de gezondheidszorg waar mensen hun ervaringen met de zorg met elkaar delen. Met het plaatsen van zo'n waardering laten onze klanten weten hoe zij de zorg- en dienstverlening van de Frankelandgroep ervaren.

We zijn blij met deze waarderingen en houden u in Frankelandgroep Nieuws graag per kwartaal op de hoogte van de 'cijfers'.

In het tweede kwartaal van dit jaar zijn er - waarschijnlijk vanwege de coronacrisis - weinig tot geen reviews binnengekomen.

Waarderingen tweede kwartaal 2020

	Aantal waarderingen	Gemiddeld cijfer	Aanbevolen door	Gemiddeld cijfer (sinds 2015)
Frankeland	2	9,5	100%	9,1
Harg-Spaland	2	8,0	100%	8,9
Jacobs Gasthuis	-	-	-	9,0
Schiewaegh	-	-	-	8,9
Vaartland	-	-	-	9,2
Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep	14	9,4	100%	9,1

Wilt u ook een waardering voor de Frankelandgroep plaatsen?

Dat kan! Ga naar www.zorgkaartnederland.nl en klik op de homepage op de button 'Schrijf een waardering'. Of gebruik de QR-code hiernaast.

Als u hulp kunt gebruiken bij het plaatsen van een waardering, neem dan gerust contact op met de afdeling kwaliteit van de Frankelandgroep, tel. 010 - 426 49 25.

Agenda Alzheimer Café en Parkinson Café

Data Alzheimer Café

Dinsdag 11 augustus

'Zomerreces'

In verband met de zomervakantie vindt er deze maand geen Alzheimer Café plaats.

Dinsdag 8 september

'We starten weer!'

Na lange tijd hopen wij u weer te mogen verwelkomen bij het Alzheimer Café in Frankeland. Deze avond zullen wij in kleine groepjes met elkaar in gesprek gaan. U krijgt de ruimte om uw hart te luchten, om ervaringen te delen of om contacten na lange tijd weer op te pakken. Zowel vertrouwde gezichten als nieuwe gasten heten wij van harte welkom!

Dinsdag 13 oktober

'Wet langdurige zorg en het zorgkantoor'
Sinds 1 januari 2015 geldt de Wet langdurige zorg (Wlz). Een wet die de rechten regelt van mensen met een psychogeriatrische aandoening - zoals dementie - die onvrijwillige zorg ontvangen of die gedwongen worden opgenomen. Het zorgkantoor zorgt ervoor dat u als verzekerde deze zorg kan krijgen. Sofie Bruist, beleidsmedewerker bij DSW zorgverzekeraar, geeft u deze avond meer informatie over de Wlz en zal uw vragen beantwoorden.

Alzheimer Café

Heeft u dementie of bent u partner of mantelzorger van iemand met dementie?

Met het Alzheimer Café bieden wij u maandelijks de gelegenheid om in contact te komen met lotgenoten. In een ongedwongen sfeer kunt u ervaringen met elkaar uitwisselen en in gesprek gaan over de problemen die dementie met zich meebrengt. Daarnaast biedt het Alzheimer Café informatie en steun en draagt het bij aan meer openheid over dementie. De toegang tot elk café is vrij. Eventuele consumpties zijn voor eigen rekening.

Locatie

Havenzaal in Frankeland van 19.00 uur tot 21.00 uur.

Parkinson Café

Een keer per twee maanden organiseren we met onze samenwerkingspartners een Parkinson Café. Het Parkinson Café biedt lotgenotencontact voor mensen met Parkinson, hun partner en overige mantelzorgers.

Het Parkinson Café is onderdeel van het expertisecentrum Parkinson van de Frankelandgroep en is tot stand gekomen in samenwerking met de Parkinson Vereniging, Minters Mantelzorg en de Parkinsonverpleegkundige van het Franciscus Gasthuis & Vlietland. De toegang tot elk café is vrij. Eventuele consumpties zijn voor eigen rekening.

Locatie

Havenzaal in Frankeland van 19.00 uur tot 21.00 uur.

Datum Parkinson Café

Maandag 14 september

'Alternatieve therapie / homeopathie'

De Werkgroep Aanvullende Therapieën (WAT) van de Parkinsonvereniging is onder meer in het leven geroepen om mensen met Parkinson te ondersteunen bij het zoeken naar geschikte en verantwoorde aanvullende therapieën, naast de reguliere zorg. Met als doel om u op een verantwoorde manier maximale gezondheid, vitaliteit en een hogere kwaliteit van leven te kunnen geven. Deze middag geeft de werkgroep u een uiteenzetting over alle nieuwe ontwikkelingen op het gebied van aanvullende therapie.

Zie onze website voor meer informatie over de Alzheimer Cafés en Parkinson Cafés: kijk op www.frankelandgroep.nl of scan de QR-code

Het bewoonde onbewoonde eiland

Door Jan van de Kamer

Zingend: “Op een onbewoond eieieieland,” slenter ik langs het strand op mijn onbewoonde eiland en denk, lekker is dat, krijg ik dat irritante liedje van die kapsoneskinderen niet meer uit mijn hoofd.

Het refrein herhalend, zet ik traag mijn ene been voor het andere. De wind ruist zachtjes door de palmbomen, samen met het sissen van de zee brengen ze rust in mijn hoofd. Alle zorgen zijn letterlijk duizenden kilometers ver weg. De scheiding, het faillissement, de agressieve schuldeisers en iedereen die zo nodig wat van me moet hebben. Voor dit alles ben ik op de vlucht geslagen, die vlucht heeft me ongewild naar dit eiland toegebracht.

Mijn ogen zoeken naar alles wat er te zoeken zou kunnen zijn. In het water naar wat eetbaars, op het strand naar wat bruikbaar. Op het strand zie ik een aangespoelde vis spartelen en in de zee een fles drijven. Niets klopt op dit onbewoonde eiland, denk ik. De vis pak ik snel, vóór de volgende golf dit zou doen, voor de fles moet ik even wachten op de volgende golf. Met een spartelende vis in de ene en een fles, met iets erin, in de andere hand, ga ik terug naar mijn geïmproviseerde villa. De vis is zó klaar en heerlijk, de fles geeft zijn geheim niet zomaar prijs. Hij is, op de hals na, helemaal begroeid met algen. Via de hals bekijk ik de inhoud. Het is een stuk papier, dat kan ik wel zien. Met zand schuur ik de fles schoon. Een nieuwsgierige krab komt op het geluid of de beweging af. Met zachte drang stuur ik hem weg. Hij blijft terugkomen en ik denk, krab heb ik nog niet gegeten. Razendsnel rent hij weg. Met een doffe plof valt even verderop mijn drinken voor de avond naar beneden. En dan te bedenken dat ik kokosnoot haatte voor ik hier terecht kwam. Ik glimlach om mijn rare gedachten. De fles wordt steeds schoner en ik zie een velletje papier in verschillende lagen tegen de fleswand gedrukt. Vaag zie ik letters, maar ik kan ze niet lezen.

Om morgen ook wat te doen te hebben, besluit ik dan pas te beginnen met het openen van de fles en het papier eruit te halen. Ik sluit mijn ogen en begin te fantaseren over de inhoud van de brief en ik bedenk eerst een opening.

“Aan wie deze boodschap vindt.”

Dat zou ik erboven zetten als het mijn brief was. Dan ga ik verder met: “Mijn zeiljacht, ‘De Doornstruik,’ is zo snel vergaan dat ik niet eens de tijd had een SOS te versturen.”

Nee, dat is wat ikzelf meegemaakt heb, iets anders. “Tijdens mijn reis om de wereld op ‘De Doornstruik,’ kwam ik in een volledige windstilte terecht. Ik gooide het anker uit en ik dook met mijn snorkel te water.”

Een groep.... Of is het een troep of een school? Shit ik kan het niet op het Internet nakijken. Ik houd het op een groep.

“Een groep dolfijnen kwam bij me zwemmen en met me spelen. Totaal gefascineerd door deze prachtige wezens, verloor ik alles uit het oog en kwam ik in een sterke stroom terecht.”

Nee, dat kan niet, dat weet ik pas als ik zie dat de boot ver weg is, opnieuw.

“Tijdens het spel verloor ik alles uit het oog. Door een onzichtbaar signaal, vertrokken ze even plotseling als ze gekomen waren. Ik kwam weer bij mijn positieven en keek naar de boot. In de verte zag ik hem zachtjes op de golven deinen. Ik moest in een stroming zijn terechtgekomen want zo snel kan ik niet zwemmen.”

Dat gedeelte is prima. Wat nu?

“Vruchteloos zwom ik richting mijn schip. Snel staakte ik mijn pogingen, want ik raakte alleen maar verder van de boot af. Ik dacht, geen paniek, krachten sparen.”

Beetje cliché, maar vooruit, ik ben ten slotte geen schrijver.

“Ik wist dat ik dood zou gaan. Een haai zou me verslinden of ik kwam om van de dorst. Ik liet mijn leven aan me voorbijgaan en verzoende me met de dood, die elk moment kon toeslaan. Wat ik verwachtte gebeurde ook, een zo gevreesde vin kwam mijn richting uit. Ik overwoog wat ik moest doen, vechten of me overgeven. Mijn lichaam had al een beslissing voor me genomen, ik voelde niets meer, niet de koelte van de invallende duisternis of de warmte van het water.”

Ik wist dat ik van de aanval ook niets zou voelen. Uitnodigend keek ik naar de vin en dacht, laat het snel gebeuren. Plotseling kolkte het water rond de vin. De haai sprong uit het water om aan iets te ontkomen, want om mij aan te vallen had hij geen sprong nodig. Hij landde weer in het water en met een schok zag ik hem een stukje zijwaarts door het water schieten. Ik dacht, dat moet helemaal een monster zijn die dat kan. De haai verdween uit mijn gezichtsveld en voorzichtig keek ik onder water wat er gebeurd was. In de verte zag ik de haai hevig bloedend wegzwemmen en degenen die dat gedaan hadden, waren mijn vrienden de dolfijnen. Waarom doen ze dat, dacht ik. De dolfijnen bleven om me heen draaien en een van hen duwde me voorzichtig door het water. Ik besepte dat hij me ergens mee naar toe wilde nemen. Ik pakte zijn rugvin en we zwommen met zijn allen naar een bestemming waar ik alleen maar naar kon raden. Ternaauwernood kon ik af en toe ademen en mijn armen leken los te komen van mijn lichaam. Plotseling stopte de troep. Uitgeput liet ik los en keek om me heen. Op nog geen tien meter van me af zag ik mijn schip. Ik keek naar beneden en zag dat mijn vrienden al verdwenen waren, de steeds donkerblauwer wordende diepte in. Rustig zwom ik naar de boot en met grote moeite wist ik aan boord te klimmen. De volgende dag heb ik deze gebeurtenis opgeschreven, in een fles gedaan en overboord gegooid. Daarmee had ik mijn verleden verwerkt en ik zette zeil, op weg naar huis, om een nieuwe start te maken met mijn leven."

Wel een beetje sentimenteel verhaal vind ik eigenlijk. Ik besluit de fles dicht te laten om, met mijn fantasieën over de brief, de tijd te doden. De meest vreselijke verhalen bedenk ik. De nieuwsgierigheid naar de inhoud wordt met de dag sterker. Het is een kwestie van tijd voor ik mijn beheersing verlies, weet ik. Ondertussen zit ik te bedenken wat ik zelf voor boodschap zal gaan versturen in deze fles. De houtskool om het verhaal te schrijven, ben ik al aan het bereiden.

Tot nu toe is die van de kokosnootschil de best houdbare gebleken. Op een ochtend word ik wakker en beseft dat ik stompzinig bezig ben. Ik schroef de fles open om de brief eruit te halen. Een van de zalige dingen op een onbewoond eiland is, dat je alle tijd hebt om iets te doen. Met een dun stokje peuter ik het papiereinde los van de wand. Na ontelbaar veel pogingen weet ik, zo krijg ik het er niet uit. Ik besluit er een nachtje over te slapen. Zoals zo vaak komt de oplossing 's nachts. Het is een kwestie van een knijper maken. De knijper over het papiereinde doen en dan draaien. Als hij klein genoeg is, kan ik hem voorzichtig omhoogtrekken en lezen. Na van alles geprobeerd te hebben, kwam ik uit op één krom en één recht stokje, het papier ertussen klemmen en met een eigengemaakt touwtje vastbinden. Voorzichtig draai ik tot het papier eruit komt. Ik maak het los en lees:

*"Brisbane 28 augustus 1996.
Aan wie deze boodschap vindt.
Ik heb deze fles, samen met mijn opa, op de pier van de haven in Sydney in zee gegooid. Wilt u de brief, de vindplaats en uw adresgegevens naar mij toesturen op het volgende adres?
Max Dendermond
Beaglestreet 45
1648 Brisbane
Australië
Dank u wel."*

Woordzoeker

AIRCO
ANSICHT
BADLAKEN
BIKINI
BRUIN
BRUINVERBRAND
CAFE
CULTUUR
GOLVEN
HEET
HOR
HOTEL

INTERNET
KAART
LEUK
LEZEN
LUCHTBED
NATUUR
PET
PLEZIER
PUZZELLEN
RELAXEN
SALADES
SANDALEN

SMSSEN
TOPJE
UITETEN
UITRUSTEN
WARM
WATERSKIEN
ZAND
ZEEWATER
ZONNEBRIL
ZONNIG
ZWEMMEN

Olympisch vuur in Harg-Spaland

Door Michael de Wijs

Woensdag 3 juni gingen de Harg-Spaland Spelen van start. Op afdeling 3 werd het Olympisch vuur symbolisch aangestoken. De Spelen konden beginnen! Iedereen kon meedoen: er waren geen voorselecties aan voorafgegaan.

De bewoners konden hun krachten meten met diverse bal- en behendigheidsspelletjes. Zo moest er bijvoorbeeld een bal in een basket gegooid worden. Nu staat er natuurlijk niet dagelijks een basket in de gang. We waren dan ook heel

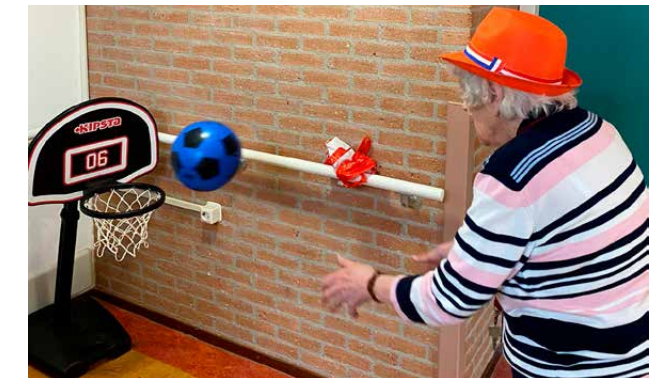
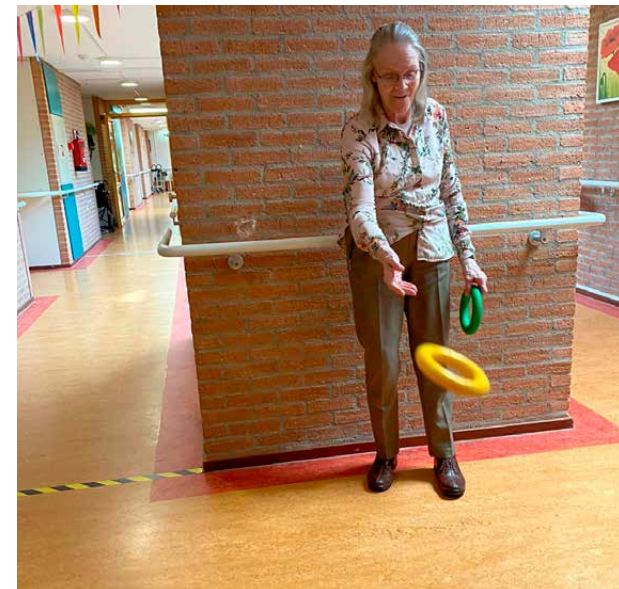
benieuwd vanaf hoever de bal in het basket gegooid kon worden. We blijken ongekende en onvermoede talenten en basketballers op afdeling 3 te hebben!

Het Olympisch vuur werd aan het einde van de dag overgedragen aan afdeling 2, waar een dag later de Spelen van start konden gaan. Bewoners konden hier golfen met de boerengolfstick, vanaf dit jaar een nieuwe Olympische sport. Enthousiast en vol overgave werd de bal over de gang gemept.

Na een middag vol spelletjes werd het Olympisch vuur overgedragen aan afdeling 1. Daar streden de bewoners om het hardst om toptalent te worden bij dartbal en ringwerpen.

Tijdens de Harg-Spaland Spelen zijn topscores en persoonlijke records behaald! Daarom zijn er geen verliezers; meedoen is al een prestatie op zich! Iedereen heeft een medaille verdiend. Geen goud, zilver of brons, maar voor alle deelnemers een originele onverwoestbare plastic medaille.

Volgend jaar weer!

BOM roodborstje

Door Carien Kemink Foto Elly Kramer

Nee, dit is geen verhaal uit 'Natuur-rijk Schiedam'; die rubriek laten we graag over aan Ad Bakker, die als geen ander met veel enthousiasme vertelt over dierlijk leven zo dicht om ons heen. Maar misschien is het wel leuk, wanneer HIJ een keertje dieper wil ingaan op de gewoontes van ons roodborstje.

Want één ding weet ik zeker: het is niet de gewoonte van een roodborstje om in de rieten fietsmand te kruipen van een TOF-medewerker, om daar in alle rust te bevallen van haar kroost. In de fietsenstalling van Vaartland is dit echter wel gebeurd.

Door de restricties rondom het coronavirus, hebben veel TOF-fietsen een poos doelloos in de stalling gestaan. En waarschijnlijk was een fietsmand daar een heerlijk rustig plekje om te dienen als kraamkamer.

Niet echt de tijd voor een roodborstje om jonkies te krijgen en er zijn er in de zomer ook minder dan in het najaar en de winter, want de meesten trekken in de lente weg om in het najaar weer terug te komen, maar hee ... zijn we niet allemaal een beetje van slag door dat coronagebeuren?

De kindertjes, en trouwens ook de moeder, worden met rust gelaten, maar iedereen weet er inmiddels van en sommigen zijn weleens heel zachtjes op kraambezoek geweest. Zeer tegen de zin van moeder overigens, die op het agressieve af, reageert. Dus laten we ze zoveel mogelijk met rust, zeker nu het langzaam weer wat drukker wordt in de stalling. Inmiddels hangt er een bordje aan de buitendeur. Vast gemaakt door moeder roodborst.

Een vader is niet in beeld. Een modern roodborstje, dat er bewust voor gekozen heeft haar kroost zelfstandig op te voeden, tot ze uitvliegen. Een Bewust Ongehuwde Moeder. Ze doet het heel erg goed, gaat via een open rand onder de fietsenstalling regelmatig op zoek naar eten en ook personeel zoekt weleens mee. Er is al diverse malen een poging gewaagd het grut op de foto te krijgen, maar na een paar flinke aanvaringen met moeder, die snoekduiken onderneemt richting het hoofd en de haren, doen we het maar met de onduidelijke foto's die we al hebben.

De fiets blijft voorlopig even waar hij is. Kleine kindertjes zijn zó groot, dus nu even genieten. Voor je het weet is de vogel gevlogen!

Frankelandgroep schiet onze helden achter het stuur te hulp

Door Diana Snoek

Je bent al uren aan het rijden met een vrachtwagen vol goederen. De overheid vindt dat je een 'vitaal' beroep hebt: belangrijk transport is tenslotte onmisbaar. Maar door het sluiten van de horeca kan je nergens meer naar de wc of iets eten.

Door de uitbraak van het coronavirus zijn veel eetplekken voor vrachtwagenchauffeurs op slot gegaan. De chauffeurs worden geweerd, ze mogen nergens meer naar binnen.

Ook kunnen zij bij veel laad- en losplekken geen gebruik meer maken van het toilet.

"Dat past niet bij ons" en "Hoe kunnen we helpen", was direct het geluid toen wij dit vernamen. We hebben vanaf dag één een creatieve oplossing bedacht om onze leveranciers van een hapje, drankje en toilet te voorzien. Onze slogan luidt niet voor niets 'Zo gewoon mogelijk'.

De werkdag van ...

Door *Therese van Warmerdam*

Voor bijna niemand ziet een werkdag er deze maanden hetzelfde uit als normaal. Wat is anders dan normaal voor bewoners en medewerkers van de Frankelandgroep? Ik sprak met twee medewerkers en een vaste gast van de brasserie over eten in coronatijd.

Het is vreemd rustig in 'de bras'

De keuken van locatie Frankeland aan de Sint Liduinastraat maakt zo'n 750 verse maaltijden per dag. Dat doen ze voor alle locaties en aanleunwoningen in Schiedam en omstreken. In normale tijden kun je de brasserie ('de bras') bij de keuken de hele dag bezoeken voor koffie met gebak, een uitsmijter, eten à la carte of een borrel. De bras is de gezamenlijke huiskamer voor bewoners, gasten en medewerkers: de ontmoetingsplek bij uitstek.

Rond lunchtijd is het gewoonlijk topdrukke in de bras. Dan klinken overal gesprekken, gelach en hoor je het geluid van bestek op servies.

Ruim 140 bewoners en medewerkers lopen in en uit en bezetten de eetzaal met zijn 350 zitplaatsen. Meestal staan zo'n vijftien medewerkers even in een rij voor een gratis dagsoep.

Maar nu, in dit coronatijdperk, is het met lunchtijd vreemd rustig. Praten de bezoekers minder hard of lijkt het maar zo? Aan vijf tafels zitten slechts twintig gasten. Tussen de tafels loopt de bediening, hun mond bedekt met het inmiddels bekende blauwe medische kapje. Snel zet de bediening de bestellingen op tafel en doen dan een stap achteruit. Op enige afstand wensen ze hun gasten hartelijk smakelijk eten toe.

“Het koken voor de mensen in de bras heb ik zo gemist.”

Sinds maandag 15 juni is het restaurant weer heel voorzichtig open. Voorlopig ontvangt de bras slechts één afdeling per keer. Dat betekent dat de bewoners twee keer in de week naar beneden kunnen. De medewerkers eten hun zelf meegebrachte lunch nog op de kantoren en afdelingen.

Jan: “Normaal gesproken zijn we aan het rennen en vliegen. Behalve de bewoners van zeven afdelingen en 150 aanleunwoningen, ontvangen we in de brasserie van Frankeland ruim 200 medewerkers en vrijwilligers. Het personeel komt in drie shifts; ze hebben een half uur tijd om te eten. Die willen geen 10 minuten in de rij staan voor een soepje. Het vullen van de au bain-marie (soepbakken) houden we dus goed bij. Ondertussen maken we uitsmijters, bakken we kroketten, beleggen we broodjes en scheppen we het eten op de borden. Dat doen we twee keer op een dag: van 11.45 tot 13.30 uur en van 16.45 tot 18.30 uur.”

Jenny: “In normale tijden nemen we met zes medewerkers en een vrijwilliger bestellingen op en serveren die uit. We schenken koffie, thee, water en andere dranken. Na het eten ruimen we de tafels op, maken schoon en ruimen de afwas op. Voor vergaderingen regelen we warme en koude dranken of een lunch.”

Jan: “Voor de corona uitbrak, begon ik vanaf acht uur met de voorbereidingen van de lunch en het diner. Dan heb je het over zo'n 200 maaltijden per dag. Ik ga snijden, de friet voorbakken en maak saus en salades. 's Ochtends doe ik de bestellingen. We hebben een aantal vaste leveranciers in Schiedam: kip en eieren van poelier Sluis, vlees van Bergwerff's, groenten en fruit van Zonnetuin. Andere producten komen van groothandel Bidfood. Vanaf half elf komt een collega-kok die tot half acht blijft. Mijn dienst stopt om half vijf.”

Jenny Baas

is hoofd horeca voor Frankeland en van het Jacobs Gasthuis. Ze verzorgt de inrichting van het restaurant, de presentatie van het eten en roostert het werk in van veertig collega's, waaronder een paar studenten. Haar team draait normaal gesproken vijftien diensten per dag.

Jan Dubbeldam

is coördinator Brasserie van Frankeland. Hij bestelt de etensproducten en kookt de maaltijden voor de bras. Zijn team bestaat uit acht koks, waarvan zeven in de keuken werken. Jan werkt dagelijks in de brasserie samen met een collega-kok.

Niks is meer hetzelfde, behalve het eten

Jenny: "Sinds de coronatijd is niks meer hetzelfde. Van de ene op de andere dag was de bras gesloten en mocht niemand meer naar binnen. Dat is toch verschrikkelijk."

Jan: "Dat was op 15 maart, toen alle restaurants in Nederland en ook onze bras op slot ging. Voor de zeven koks in de keuken ging het werk gewoon door. Iedereen moet toch eten. Ze hadden zelfs meer te doen door die gesloten bras."

Jenny: "In normale tijden komen de mensen naar de bras. Maar nu gaan wij naar de mensen. We brengen de maaltijden rond in karren. Daarmee gaan we naar het personeel en de bewoners. We doen geen stap op de afdelingen: de zorgcollega's nemen de kar bij de lift van ons over. Het zijn de zorgcollega's die het eten naar de huiskamers brengen of naar de kamers van de bewoners. Iedere ochtend brengen we de 15 liter koffie- en theecontainers bij de medewerkers. Tussen de middag brengen we soep. De medewerkers nemen zelf hun boterhammen mee."

Jan: "Regelmatig hebben we 's middags speciale hapjes voor de bewoners en het personeel: een kroket, een garnalencocktail, ijs of nieuwe haring. Normaal gesproken hebben we geen tijd voor extra's."

Jenny: "Wij letten op een leuke presentatie van de hapjes en brengen ze rond. Zo heeft de horeca vandaag 430 stuks haringen verpakt in een bamboe schuitje."

Jan: "In de ochtend doe ik nog steeds de bestellingen, maar de rest van de tijd vul ik op met ander werk. Zo breng ik met de vrachtwagen maaltijden naar de locaties van de Frankelandgroep."

Jenny: "Hebben we te weinig werk, dan zoeken we klusjes. De Frankelandgroep kan altijd wel ergens handjes gebruiken. We helpen met brieven vouwen of met inpakken van cadeautjes voor de medewerkers die ze bijna wekelijks krijgen voor hun werk in deze coronatijd. De enige die ik teleur moet stellen, zijn de studenten met hun kleine contractjes van zo'n drie uur. Voor hen heb ik even geen extra werk."

"In normale tijden komen de mensen naar de bras. Nu gaan wij naar de mensen."

Samen eten in het restaurant is vooral gezelligheid

Jan: "Het is oppassen geblazen. We hoeven maar één coronapatiënt te hebben en de boel gaat weer op slot. Denken aan de maatregelen kost mij veel energie. Zo geef ik mijn collega in de keuken regelmatig een schouderklop als het werken lekker gaat. Dat doe je in een impuls, maar dat mag nu niet. Of ik loop even naar een tafel voor een praatje met een bewoner. Dat kan wel, maar dan moet ik eerst een mondkapje op."

Koos Campfens: "Normaal gesproken eet ik hier elke dag met vier vaste tafelgenoten. Een daarvan is Nico; hij woont in de kamer naast mij. Hij is blind, maar Nico duwt mij in mijn rolstoel naar het restaurant. Ik stuur de wielen en vertel hoe Nico moet rijden. Onze twee tafelgenoten zijn van een andere afdeling, dus die kunnen we nog niet zien. Toch is het al heel leuk om in het restaurant te zijn! Ik heb weken alleen op mijn kamer gegeten. Eten in de huiskamer op de afdeling kan ook, maar daar ben ik niet zo van."

"Het eten was lekker vandaag: met een lekker sausje over het vlees en een ijsje toe. Het is heel wat als ik dat zeg, want ik ben een slechte eter. Op mijn leeftijd is je smaak bijna weg en heb je nog maar weinig trek. Eten in het restaurant is vooral gezelligheid. Samen praten we over voetbal, het Journaal van acht uur en natuurlijk over het eten."

Jenny: "Het is zo fijn om de mensen weer te zien en te bedienen. We kennen bijna iedereen bij naam. Je hebt een band met elkaar. Werken voor de bewoners is onze passie. Ik hoop werkelijk dat we ook weer snel de bewoners van de aanleunwoningen mogen ontvangen: vooral die mensen zitten vaak om een praatje verlegen."

Jan: "Het koken voor de mensen in de bras heb ik zo gemist. Ik ben hartstikke blij om weer in de bras te staan. En de mensen zijn blij dat ze van de afdeling mogen! Vorige week zat ik met een groepje koks bij de ingang van de bras. De eerste gasten liepen voorbij. Een meneer bleef staan kijken naar ons, hij zwaaide en barstte in tranen uit. Dat ontroerde me enorm. Kijk, ik schiet nog helemaal vol."

Koos Campfens (94),
bewoner van de Frankelandgroep en een
van de vaste gasten van de Brasserie.

Eerste diners in Brasserie Harg-Spaland

Door Marlies Engel

“Het is onze redding!” Piet Breusers heeft het over het feit dat de Brasserie in Harg-Spaland sinds 15 juni voor de lunch weer open is voor de bewoners van afdeling 1 (somatiek). Vanaf het moment dat alle verpleeghuizen dicht gingen voor bezoek en alle horeca moest sluiten, is ook de Brasserie van Harg-Spaland gesloten. En wat hebben Piet en zijn ganggenoot Henk Degeling hun dagelijkse maaltijden ‘beneden’ gemist!

Lief

Samen met een vaste tafelenoot uit Meerzicht eten de beide heren regelmatig, zowel tussen de middag als 's avonds, in de Brasserie. Henk is het grondig met Piet eens. “We hebben het hier ontzettend goed”, vindt hij. De complimenten aan het adres van alle medewerkers van Harg-Spaland vliegen me om de oren. “De afgelopen tijd kwamen de dames van de Brasserie de maaltijden op mijn kamer brengen. Dat vind ik heel gezellig, want ik heb altijd de muziek hard aanstaan en de

dames komen dan zingend en dansend bij mij de kamer op. Word ik altijd vrolijk van!”, vertelt Henk. “Maar ook de dames die komen schoonmaken, wat werken die altijd hard! Ramen zemen, bed verschonen, stofzuigen ... En ze zijn allemaal even lief en gezellig, heel bijzonder!” vindt hij. Maar ook al is het personeel hier nog zo lief, de dagen duren wel heel lang, zo in je eentje op je kamer. Henk mist het lekker even door de gangen wandelen, hier en daar een gesprekje aanknopen en lekker onder de mensen komen in de Brasserie.

Maar hoewel Piet en Henk het allebei heel lastig vonden, die lockdown, vinden ze allebei dat de Frankelandgroep het heel goed deed en doet. Je kinderen niet kunnen zien is vreselijk, maar ziek worden en doodgaan is dat ook. Daar moeten ze allebei echt niet aan denken! Dat bezoek en uitstapjes naar de Brasserie nu weer mogelijk zijn, en buiten zitten ook weer af en toe kan, vinden ze al heel erg fijn. Het wordt alleen maar beter ...!

Minpuntje

Als ik vraag naar minpuntjes, want die moeten er toch ook zijn, antwoordt Piet dat hij moeite heeft met het warme eten tussen de middag. Tja, als je rond 8.00 uur een uitgebreid ontbijt verorbert, heb je om 12.00 uur nog niet echt veel trek natuurlijk. Zeker niet als je de hele dag geen energie verbruikt, want van een beetje puzzelen krijg je geen honger. Ik snap dat wel. Ik zou er zelf ook moeite mee hebben, denk ik. Maar met de beide heren hoop ik dat er al snel verdere versoepelingen aan zullen komen, en dat er dan ook weer gewoon 's avonds

in de Brasserie gegeten kan worden. En as 't effe ken dan ook graag met mensen uit Groen- en Meerzicht, want die hebben het zwaarder dan de bewoners van Harg-Spaland en die hebben ook heel erg veel behoefte aan sociaal contact.

De afgelopen week heeft het keukenpersoneel voor extra lekkere maaltijden gezorgd. Wat vonden de heren nou het lekkerste? “De bami! Ik heb een tijdje in Indië gezeten en daar heb ik een voorliefde voor Indisch eten aan overgehouden”, vertelt Henk. Piet blijkt jarenlang ‘op Indië’ gevaren te hebben, en kan dat eten ook waarderen. Maar toch vond hij de witlof het lekkerste!

*van een beetje puzzelen
krijg je geen honger*

Stadsarchief Schiedam

De Schiedamse verordening die landelijke pers haalde

Door Merel Blok

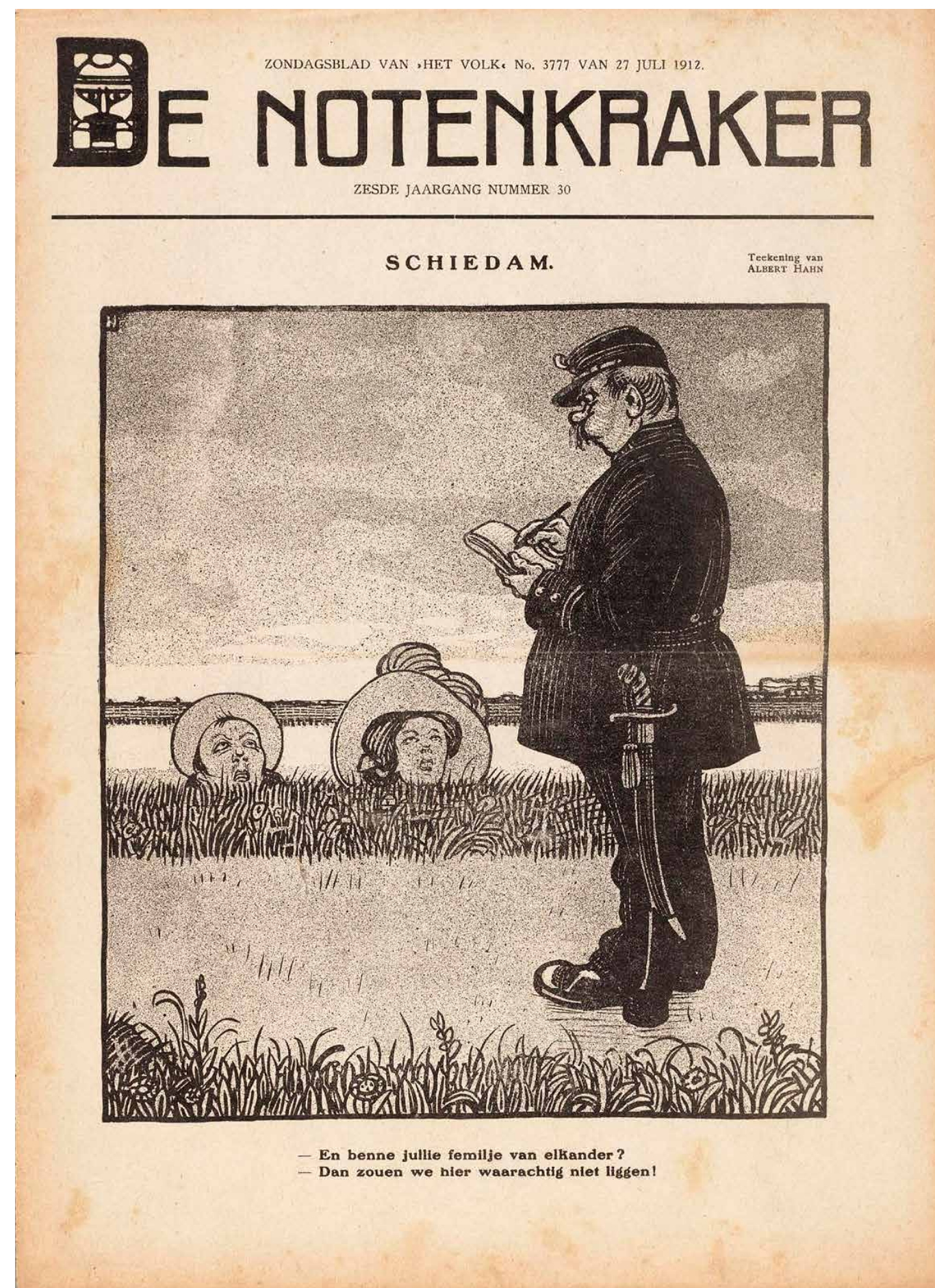
Het Stedelijk Museum Schiedam stelt deze zomer het werk van politiek tekenaar Theo Gootjes ten toon. Ruim een eeuw geleden leidde een maatregel van de gemeenteraad ertoe dat Schiedam zelf mikpunt van spotprenten was. De strafverordening uit juli 1912 werd door heel het land wel erg preuts gevonden en was zelfs onderwerp van vragen in de Tweede Kamer.

Tijdens een bespreking over een boswachterswoning in het Sterrebos in juni 1912, maakte rooms-katholiek raadslid C.H. Scheffers van de gelegenheid gebruik om zijn mening over het gebied te uiten: 'Als men nu den moed heeft buiten de poorten der stad te gaan, dan haast men zich weer zoo snel mogelijk om daarbinnen terug te keeren om te ontgaan wat men daar ervaart. Het is er werkelijk ongenietbaar.' Scheffers ergerde zich aan de vele stelletjes die zich in het bosrijke dijkgebied onzedelijk zouden gedragen. Andere raadsleden vonden de situatie meevallen, één klaagde zelfs over de grote aanwezigheid van politie in het buitengebied. De politiecommissaris kreeg het verzoek een rapport uit te laten brengen aan de commissie strafverordeningen.

De commissaris rapporteerde spoedig dat er op sommige dagen wel 70 koppels op de dijken werden gezien en vroeg om meer bevoegdheden dit tegen te gaan. Wat die paartjes precies deden en of iemand

weleens betrappt was op onzedelijk gedrag werd niet expliciet vermeld. De commissie strafverordeningen deed er tijdens hun vergadering op 12 juli nog een schepje bovenop met hun eigen verhalen over de stelletjes die in grote getalen op de dijken werden gezien.

De leden kwamen tot de volgende tekst: 'Het is verboden in gezelschap met iemand van andere kunne, te zitten of te liggen op openbare wegen of dijken of op hun bermen, glooiingen of onderkant.' In hun oordeel was sprake van enig vooroordeel over sociale klassen want de commissie meende dat 'fatsoenlijke menschen' van de verordening geen hinder moesten ondervinden. Om dit te voorkomen voegden ze een uitzondering toe: 'Deze bepaling is niet van toepassing, indien de bedoelde personen met elkander gehuwd zijn of elkander in den eersten of tweeden graad van bloed- of aanverwantschap bestaan.' Op dat moment hadden ze nog niet kunnen voorzien dat dit idee tot veel hilariteit zou leiden.

Op 19 juli maakte het college van burgemeester en wethouders bekend het voorstel naar de gemeenteraad te hebben gestuurd. Het linkse dagblad Het Volk kreeg lucht van de voorgestelde strafverordening en berichtte op dezelfde dag waarop de aankondiging in lokale kranten verscheen al spottend over het 'zedelijk Schiedam' waar 'het dagelijks bestuur onzer gemeente den zedemeester' uithing. Het Volk was misschien over de maatregel ingelicht door gemeenteraadslid Pieter de Bruin, die namens de Sociaal Democratische Arbeiderspartij in Schiedam oppositie voerde. De krant had wel vaker kritiek op het in diens ogen al te strenge beleid van lokale overheden. Zo schreef het twee weken eerder nog over een weinig effectief verbod op de verkoop van loterijloten in Schiedam. Deze nieuwe verordening deed de gemoederen echter hoog oplopen en al gauw verschenen er berichten over in bijna alle Nederlandse dagbladen.

Waar de steun voor de maatregel in de gemeenteraad en lokale pers de politieke grenzen tussen links en rechts volgde, was de landelijke en regionale pers

tamelijk onverdeeld in hun veroordeling en spot. Johan Braakensiek (1858-1940) tekende bijvoorbeeld voor De Amsterdamer een stel met twee verschillende geloven dat op de dijk wordt aangesproken door een agent. Hij nam hiermee de Nederlandse regering (bestaande uit katholieken en gereformeerden) op de hak. Wanneer de man antwoordt dat ze de coalitie zijn, antwoordt de agent: 'Kan d'r niets aan doen, 't is onzedelijk. En nou vort!' De politiek tekenaar en beroemd socialist Albert Hahn (1877-1918) richtte zich op de klassenongelijkheid van de gevolgen van de maatregel door een burgerlijk koppel te tonen dat zegt 'Gelukkig dat wij niet op den dijk behoeven te zitten!' Hoewel de Nederlandse samenleving van de jaren 1910 sterk verzuild was, lazen de meeste lezers dagbladen die niet (formeel) aan een ideologische stroming gebonden waren. De meest georganiseerde verzuilde groep waren de katholieken, en daarom is het niet verrassend dat het katholieke dagblad De Maasbode als een van de weinige het voor de kwestie van een katholiek raadslid opnam. Geërgerd door de vele spotprenten en artikelen over de verordening,

meende het blad juist dat de raad niet streng genoeg had ingegrepen door echtparen en familieleden uit te zonderen: 'Men moet geen radicale euvelen willen bestrijden met halfslachtige maatregelen.'

In de gemeenteraad baalden de raadsleden van de schampere berichtgeving in de bladen. Liberaal raadslid C. Houtman had spijt van de ontstane

discussie want, zo zei hij, 'iedere Schiedammer weet dat het hier met de zedelijkheid volstrekt niet minder is dan elders, vooral met het oog op hare groote arbeidersbevolking.' Ondanks de nationale kritiek werd de strafverordening door de gemeenteraad op 23 juli en door de provinciale staten op 19 augustus goedgekeurd. In de Tweede Kamer werd de maatregel in oktober 1912 nog aangehaald als voorbeeld hoe niet moest worden omgegaan met zedelijkheidswetten maar dat maakte geen verschil: de strafverordening bleef tot 1962 in werking.

Afbeeldingen

- Prenten van Albert Hahn: Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis
- Prent van Johan Braakensiek en het briefkaart van het Sterrebos: Beeldbank Gemeentearchief Schiedam

Podcast:

LHBTI aan de Schie

Half mei is het Stedelijk Museum Schiedam gestart met de podcast 'LHBTI aan de Schie'. Een podcast over het heden en verleden van de LHBTI+ gemeenschap van Schiedam. Hiervoor is het museum in gesprek gegaan met Schiedammers die zich identificeren met de LHBTI+ gemeenschap.

In aflevering 3: Samen vertellen Matthijs Lokerse en Erika van Driessen Hoogland over het doel, het ontstaan en de inhoud van de Roze Salon bij de Frankelgroep.

Waarom de podcast 'LHBTI aan de Schie'?

Schiedam is sinds 2014 een regenbooggemeente en is in Nederland een koploper als het gaat om LHBTI+ rechten. Maar Schiedam is ook de stad waar in 1803 Jillis Bruggeman ter dood werd veroordeeld. Zijn misdaad? Hij viel op mannen. De stadsgalg waar Jillis ter dood is gebracht, bevindt zich in de collectie van het Stedelijk Museum Schiedam. Jillis Bruggeman is de laatste persoon die in Nederland om zijn seksuele geaardheid de doodstraf kreeg. Schiedam speelt daarom een belangrijke rol in de LHBTI+ geschiedenis van Nederland, een geschiedenis die vaak onderbelicht is.

De diverse afleveringen van de podcast 'LHBTI aan de Schie' geven antwoord op de vraag hoe Schiedam de LHBTI+ vriendelijke stad is geworden die het vandaag de dag is en hoe de LHBTI+ gemeenschap de stad ervaart.

Beluister hier de podcast.
Het begint vanaf 14.05

Agenda Roze Salon

De Frankelgroep organiseert iedere laatste dinsdag van de maand een Roze Salon. Een gezellige plek voor senioren met diverse seksuele geaardheden, zoals lesbisch, homoseksueel, biseksueel, transgender of intersekse (LHBTI+).

Naast bewoners van de Frankelgroep en onze cliënten in de thuissituatie, zijn ook senioren uit Schiedam en Vlaardingen van harte welkom om naar de Roze Salon te komen.

Locatie

De Wintertuin in Frankeland van 15.00 uur tot 17.00 uur. Daarna kan er – onder voorbehoud van de actuele coronamaatregelen – samen gegeten worden in de Brasserie.

Hiernaast vindt u het programma voor de komende maanden.

Dinsdag 25 augustus

In verband met de coronamaatregelen vindt er in augustus nog geen Roze Salon plaats.

Dinsdag 29 september

Dierenquiz

Op 4 oktober is het weer Werelddierendag. Daarom organiseren we deze Roze Salon een leuke dierenquiz! Bent u een echte dierenkenner? Aan bod komen leuke vragen over dieren in alle soorten en maten. Laat maar eens zien wat u allemaal weet ... en ontdek wat u nog niet weet!

Klachtenfunctionaris/ vertrouwenspersoon

De klachtenfunctionaris/vertrouwenspersoon voor bewoners en cliënten van de Frankelgroep is mevrouw Els Nauta.

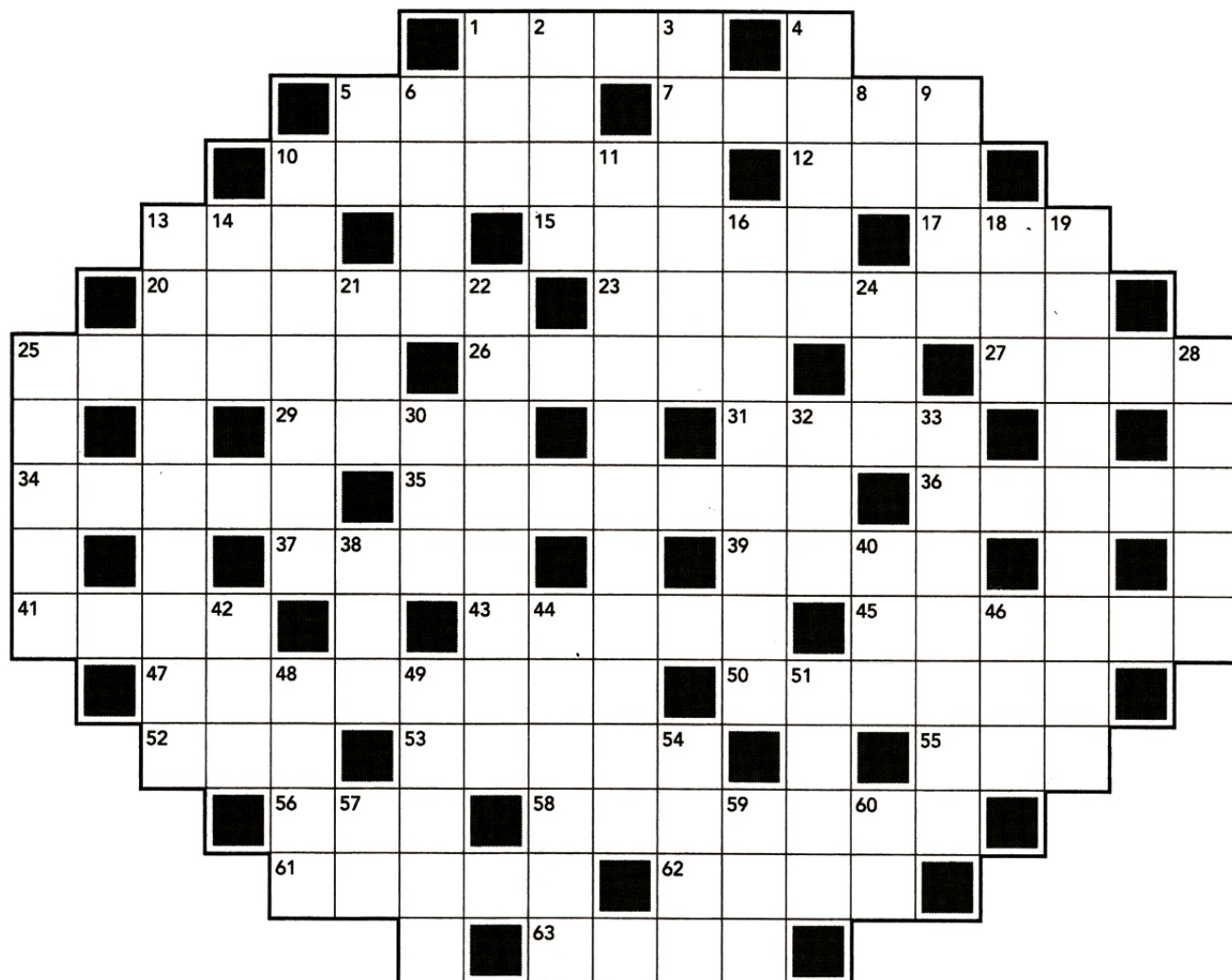
Zij is bereikbaar via de receptie van Frankeland, telefoon 010 - 426 49 25, of per e-mail: e.nauta@frankelgroep.nl.

HORIZONTAAL

1 voederbak 5 deel van een opera 7 uitheemse plant of dier 10 edelsteen 12 noordnoordwest 13 ongeluksgodin 15 Grieks eiland 17 Europese Centrale Bank 20 begaafdheid 23 kleur 25 werkdienst 26 Nederlandse rivier 27 muzieksoort 29 betalingswijze 31 niets 34 geloofsleer 35 denkbeeldige lijn om de aarde 36 op tijd 37 schuifbak in een kast 39 geschenk 41 crème 43 schat 45 verzekerde bewaring 47 pagina 50 slagbat 52 en dergelijke meer 53 padvindster 55 afslagplaats bij golf 56 grootmoeder 58 groente 61 drank 62 lisbloem 63 ademhalingsorgaan

VERTICAAL

1 witte wijn met crème de cassis 2 treffend 3 verholen 4 echopeiling 5 ante meridiem 6 wedstrijd 8 voorvoegsel 9 telwoord 10 land in Afrika 11 voornamelijk 13 wereldbol 14 ten aanzien van 16 tiener 18 c-mol 19 voortdurende vijandschap 21 schrijfplankje 22 schromelijk 24 raar 25 naaldboom 28 caloriearm 30 redactie 32 lers Republikeins Leger 33 weerstandsvermogen 38 afdeling 40 vacature 42 Marineluchtvaartdienst 44 wensdroom 46 herkauwer 48 Romeinse liefdesgod 49 uit een Noord-Hollandse streek 51 bushokje 54 vrouwtjesaap 57 mama 59 in hoge mate 60 Gedeputeerde Staten

10 36 38 1 62 7 24 35 63 34 51 25 9 32 59

	7	9			2			
		5			7			
2		6		1			8	
		4				1	5	
			1			3		
5				7		4		8
	8			3				
				6		7	2	
			2		5			6

Winnaars van de puzzels uit de vorige editie van Frankelandgroep Nieuws

Puzzel met als oplossing: aardbeienyoghurt

de heer/mevrouw C.M. Jagt, Liduinahof 4, Schiedam
de heer/mevrouw J.C. Buijendijk, de Biepad 1, Schiedam
mevrouw E. Jordaans, Nieuwe Damlaan 591, Schiedam
bewoners van unit 1, huiskamer 1, Vaartland, Vlaardingen

Frankeland / Jacobs Gasthuis
Harg-Spaland
Schiewaegh
Vaartland

Sudoku met als oplossing: 9

mevrouw W. Bitter, Zwaluwlaan 240, Schiedam
de heer/mevrouw P.M. Schaap, de Biepad 34, Schiedam
geen juiste inzending ontvangen
mevrouw E. Bakker-Mooyman, Graaf Walramlaan 42, Vlaardingen

Frankeland / Jacobs Gasthuis
Harg-Spaland
Schiewaegh
Vaartland

Van harte gefeliciteerd. Bij de receptie van uw locatie ligt een waardebon van € 15,00 voor u klaar.

De oplossing(en) van de nieuwe puzzel(s) kunt u tot uiterlijk maandag 7 september inleveren bij de receptie van uw locatie, dan wel mailen naar fgn.redactie@frankelandgroep.nl.

Onder de goede inzenders van één of beide puzzels worden waardebonnen van € 15,00 verloot.

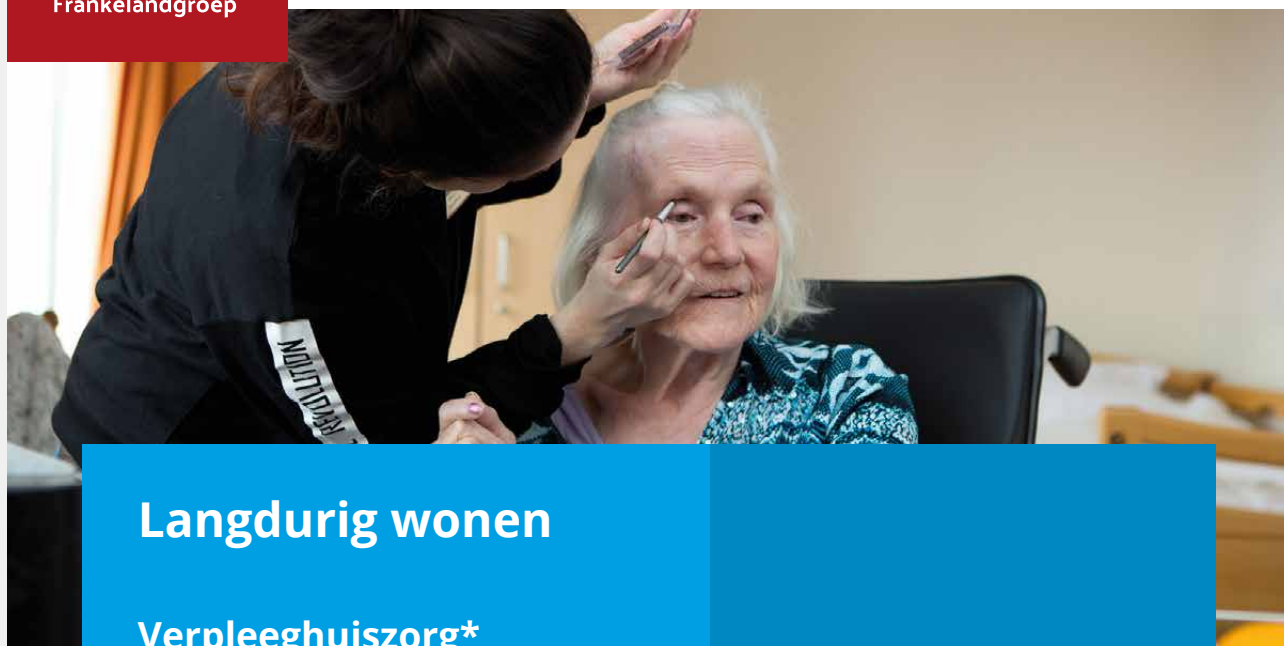
Sudoku

Puzzel

Intramuraal verblijf

locaties en contactgegevens van de Frankelandgroep

Langdurig wonen

Verpleeghuiszorg*

- Frankeland (waaronder gespecialiseerde Parkinson afdelingen en een Korsakov afdeling)
- Harg-Spaland
- Schiewaegh

Zorgcentrumzorg*

- Harg-Spaland
- Jacobs Gasthuis
- Schiewaegh
- Vaartland

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

* Echt)paren)appartementen beschikbaar

Tijdelijk verblijf

Kortdurend verblijf

- Frankeland
- Harg-Spaland
- Jacobs Gasthuis
- Schiewaegh
- Vaartland

Revalidatiezorg

- Frankeland

Crisisverblijf

- Frankeland

Palliatieve zorg

- Schiewaegh

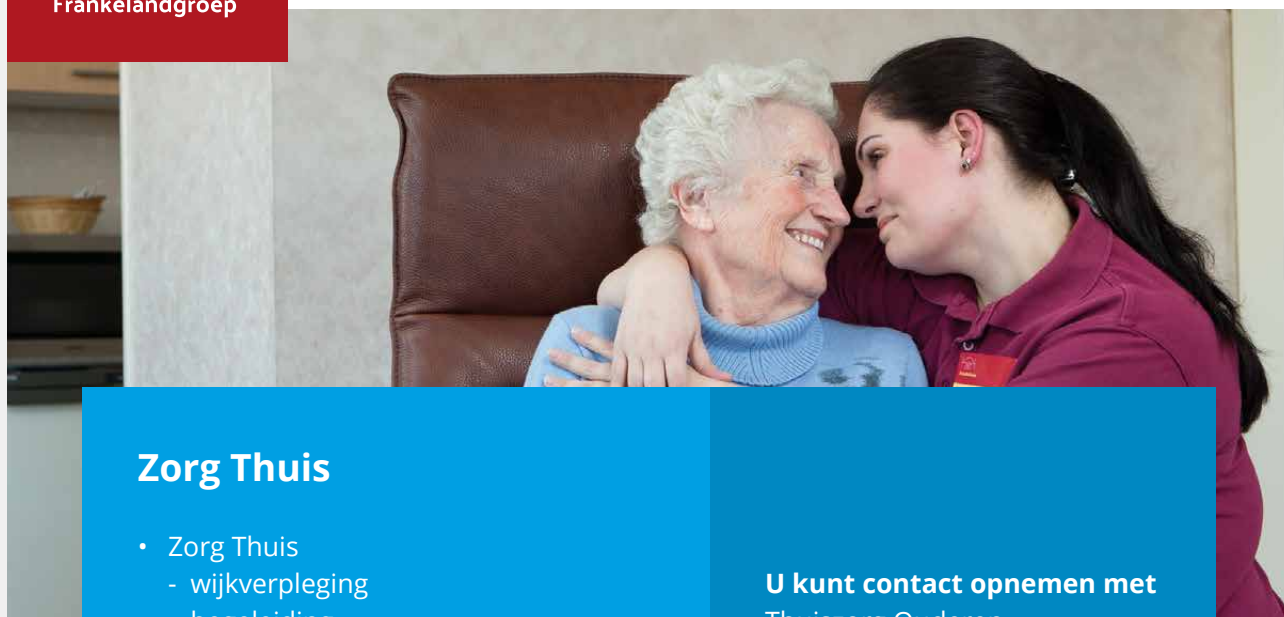
U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Zelfstandig wonende senioren

aanbod en contactgegevens van de Frankelandgroep

Zorg Thuis

- Zorg Thuis
 - wijkverpleging
 - begeleiding
 - ondersteuning bij het huishouden
- Casemanagement dementie
- Personenalarmering

U kunt contact opnemen met
Thuiszorg Ouderen
Frankelandgroep (TOF)

010 707 41 12

Welzijn en dagbesteding

- Welzijnsactiviteiten
- Diverse ontmoetingscentra
- Vervoersmogelijkheden vanuit/naar de Frankelandgroep locaties (regio NWN)
- Sport- en Recreatieclub
- Vakantiemogelijkheden Rockanje en Spanje
- Visiteclubs
- Dagbesteding / dagbehandeling
- Roze Salon
- Horeca- en maaltijdvoorzieningen

U kunt contact opnemen met
Coördinator / hoofd welzijn

Rob vd Berg (Rockanje)
Jolanda Keldermans (Spanje)

Coördinator visiteclubs

Coördinator dagbesteding

De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Huur- en aanleunwoningen

Zelfstandig wonen met Zorg Thuis binnen de (aanpalende) wooncomplexen van de Frankelandgroep

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Behandeling

- Specialist ouderengeneeskunde
- Fysiotherapie, ergotherapie, logopedie en diëtiëk
- Expertise op het gebied van Parkinson en Korsakov
- Alzheimer Café
- Parkinson Café

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Tijdelijk verblijf

- Kortdurend verblijf
 - na een ziekenhuisopname
 - vanwege een medische hulpvraag
 - voor ontlasting van mantelzorg
- Revalidatiezorg
- Crisisverblijf
- Palliatieve zorg

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

